

LITERĀRAIS ŽURNĀLS

Cēsu Valsts ģimnāzija

2019./2020.

Kolāža par Aleksandra Čaka dzeju

Marta Kļaviņa 12.b1

SATURS

DZEJAS DIENAS SKOLAS BIBLIOTĒKĀ : dzejoļi	3.lpp.
Odziņa Šarlote Liene (9.b). Miers Rudzīte Elīza Marija (9.a). Tavā priekšā es stāvu kā esmu, Odziņa Šarlote Liene (9.b). Ja vien... Zaļaiskalna Tīna (9.a). Tik daudz vārdu, kas teikti dziesmās, Zunda Zane Kitija (8.b). Viens vienīgs teikums! Rozentāle Nikola (9.b). Jūra Zaļaiskalns Matiss (8.b). Laiks Kalniņa Katrīna (9.b). Dzīves skrējieni Skrastiņa Betija Anna (9.b). Jau rudens klāt Kraukle Marika (9.b). tam vienam cilvēkam	
DZEJAS RĪME NO GRĀMATU MUGURIŅĀM : foto	13.lpp.
GARLĪBA MERĶĒĻA GRĀMATU "LATVIEŠI" LASOT : plakāti	15.lpp.
Gvido Jaunzems, Emīlija Zelma Gārša, Sandis Jansons , Karlīna Gertmane (11.b2) Rūdolfs Zvejs, Rūdolfs Jānis Zvirbulis, Emīlija Zvejniece, Anete Valaine (11.b2) Selīna Kazaka, Bruno Kuļezņovs, Jermacāns Rūdis (11.b2) Kate Meldere, Marta Klēra Priede, Raivis Rudzītis (11.b2) Jorens Malkavs, Justīne Martinsone, Elīna Laiviņa, Artūrs Lazdiņš (11.b2) Laura Skangale, Annija Sileniece, Elīza Šelengova, Linda Smilga (11.b2)	
„DVĒSEĻU PUTENIS”	20.lpp.
7.a klases skolēnu pārdomas pēc kinofilmas noskatīšanās	
LITERATŪRAS STUNDA AR RAKSTNIEKU ANDRI AKMENTIŅU : atsauksmes	22.lpp.
IZPRATNE PAR LITERATŪRAS VIRZIENIEM : plakāti	25.lpp.
Monta Baškere, Mišela Vinogradova, Marta Kļaviņa, Mārcis Ozoliņš (12.b1) Gustavs Riņhards Gailiņš, Sintija Dūda, Elza Pūpe, Kārlis Dieviņš (11.b1) Andrejs Ķīlis, Anete kalniņa, Agris Ratņiks, Annija Krivjonoka (12.b1) Niklāvs Alberts Ozoliņš, Arta Soboļeva, Kristīna Vinogradova (12.b1) Emija Līna Briede, Elizabete Ulmane, Edgars Krūmiņš, Gustavs Dravants (12.b1) Edvards Jurgis Auzāns, Evelīna Tinusa, Elizabete Ventere, Elīza Elizabete Zēberga (12.b2)	
"DOMA IZGAISMO VĀRDU" 2019 : stāsts	29.lpp.
Šarlote Luīze Odziņa (9.b) Sātānu es mīlu vairāk kā Zārku	
TIKŠANĀS AR ZANI GRĒVIŅU : atsauksmes	36.lpp.
„MĀJIŅA UZ VISTAS KĀJAS” : zīmējumi	37.lpp.
Musorkska cikla „Izstādes glezņas” skaņdarba klausīšanās Evelīna Bikiņa 8.a Marta Kristiāna Antonova 8.b Linda Zārdiņa 8.a	

Santa Smiltiņa 8.a
Kārlis Driba 8.b

PORTRETS : akvarelis 40.lpp.

STĀSTA RAKSTĪŠANA : stāstiņi 41.lpp.

Kristīna Vinogradova 12.b
Saivis Bartuševics 12.bl
Klāvs Malcenieks 12.b 2

LASĀM ALEKSANDRA ČAKA DZEJU : plakāti 42.lpp.

Arta Jonāse 12.b2
Emīlija Ezeriņa 12.b2
Reinis Matīss Upens 12.b2
Kristīna Vinogradova 12.b1

PROJEKTS – SKAŅDARBA RADĪŠANA : notis 44.lpp.

Matīss Zaļaiskalns 8.b
Recenzijas

ZĪMĒJUMS UZ GRĀMATAS APVĀKOJUMA Tatiana Boytsova 9.b 49.lpp.

IMPRESIONISMA STUDIJAS : afiša, foto 50.lpp.

Izstāde Cēsu Valsts ģimnāzijas 2.stāvā impresionisma studijas : afiša

DZEJAS DIENAS SKOLAS BIBLIOTĒKĀ

16.-20.septembri mūsu skolā tiek atvērtas dzejas grāmatas, izvēlēti dzejoļi un mīļākie lasīti klases biedriem. Šīgada devītajiem – īpašs uzdevums. Skolotājas Vinetas Bērziņas rosinātiem pārtapt par dzejniekiem un radīt pašiem savu dzejoli. Izdevās labi! Lasījumi notika skolas bibliotēkā. Elīza Marija un Šarlote Liene savus dzejoļus lasīja CCB organizētajā jauno dzejdaru pēcpusdienā skolēniem.

Odziņa Šarlote Liene (9.b)

Miers

Tas iestātos,
ja mēs aizmirstu visu, kas bijis,
iznīdētu atriebi un ļaunumu,
stāvētu viens otram pretī kā brāļi,
ne kā acs ar dūri.

Ja vien rīta saule mūsos cerību rastu,
ne laupītu redzi,
Ja vien nakts melnums slēptu tikai saldus sapņus,
ne atņemtu dvēseli...

ja vien rokas mūsu spētu sadoties ticības ķēdē,
kas dotu vēl vienu iespēju,
Ja vien saules stari lauztu mūsu lepnuma bruņas,
Ja vien mēs spētu nomest naida loku un šķēpu,
ar ko galu galā duram vienīgi paši sev...

Rudzīte Elīza Marija (9.a)

Tavā priekšā es stāvu kā esmu,
tā mazā meitene sapņu virpulī
un simts tūkstošos domu par to,
kā liela tīkotu kļūt.

Viņa skrien un klūp, un viņai maz rūp,
ka zeķes slapjas kļūst,
ka cimdi zūd,
ka mājās līdz ar tumsu jau vajadzētu būt.
Jo tikai viena viņa jūt –
cik ļoti mīlēt un mīlētai gribas būt.
Skriet pļavā un kopā ar mammu
šķību burkānu vīreli radīt,
lēkt pičpaunā un mīļo tēti
pa pļavu kā zirdziņu vadīt.
Un darīt to visu tā, ka nedomājas –
kas ieraudzīs,
ko kaimiņš nedomās,
kurš pēcāk aprunās.
Viņa tik ļoti to grib un viņai šķiet, ka šo vēlmi jūt ikviens –
silti kopā būt.

Vasaras aizskrēja, gadi pagāja, sapņi pagaisa,
un viņa palika viena,
jo liela jau nudien.
Un, re, joprojām tikai vienu viņa jūt –
cik ļoti mīlēt un mīlētai gribētos būt.

Tavā priekšā es stāvu kā esmu.
Tā mazā meitene sapņu virpulī
un simts tūkstošos domu par to,
kā atkal liela tīkotu kļūt.

Odziņa Šarlote Liene (9.b)

Ja vien...

Ja es biju ubags, tad tu biji ziema.
Ja es biju stirna, tad tu biji lauva.
Ja es biju acs, tad tu biji dūre.
Es lūdzu,
Es kļiedzu,
Es bēgu...
Cerēju uz žēlastību, bet tā nenāca, neatsaucās.
Saulē norietēja – vienkārši aizpeldēja
kopā ar manu sirdi.
Iestājās nakts.
Visu aprija tumsa,
arī manu dvēseli...
Un tad es biju lietus, bet tu – vientuļš cukurgrauds.
Es biju aligators, bet tu – neuzmanīgs tūļa.
Es biju pīle, bet tu – pamests gliemezis.
Nu tu blāvi pēc palīdzības, bet nebija neviena,
kas tevi sadzirdētu.

Manas ausis bija tumsā tītas,
Acis – nogrimušas nakts melnumā.
bet mans prāts –
tas vēl bija nomodā,
gluži kā tavs
kad tavi zobi plosīja miesu manu,
kā toreiz,
kad atteicies uz klausīt lūgšanu.

Pār maniem kauliem skrien tirpas,
jo tu vaidi
pār maniem vaigiem līst sviedri,
jo tu steni,
taču man vienai ir,
jo atceros triumfu tavu,
skatienu tavu...

Rau, rau!
Uzaust saule,
un tu atkal kļūsti par mežoni,
bet es – par upuri.

Es negribu, lai tā mūžam ir,
Es gribu paņemt rokās pildspalvu,
un likt tev priekšā papīru,
lai kopā pārrakstītu vēsturi.

Tad melns uz balta rakstīts būtu tas,
ka lauva ar antilopi labākās draudzenes,
bet lietus ar cukuru –
danco cukurvates mākoņos.

Zaļaiskalna Tīna (9.a)

Tik daudz vārdu, kas teikti dziesmās,
Tie ir patiesi gan tev, gan man.
Mūzika nav tikai kā sapnis.
Tā ir kas vairāk.

Kur saule aust, kur tā riet...
Kā lai mēs zinām, kur iet?
Mums vēl ir dziesmas jānodziest.
Vasaras laiks ir tas laiks, kad man patīk klausīties tevī.
Viss, ko tev teikšu būs patiess,
Ļuj man pavadīt laiku ar tevi un klausīties tevī.

Saikne starp mums ir spēcīga,
To saprotu es klausoties tevis sacerētajā dziesmā.
Nepadodas man dziļas atziņas saprast,
Bet piedziedājuma vārdi man ir skaidri.
Zeme griežas, saule spīd un laiks iet uz priekšu,
Bet tavi vārdi skanēs ilgāk.

Kaut tu nekad nepārstātu dziedāt.
Es tevī nekad nepārstāšu klausīties.
Es vienmēr mēģinu saklausīt katru vārdu,
Mēģinot saprast, kāpēc mani tev piesaista?

Zunda Zane Kitija (8.b)

Viens vienīgs teikums!

Viens vienīgs teikums,
Kurš sastāv no tiem vārdiem
Un uz kuru ir tūkstošiem atbilžu!
Teikums, kurš tevi apraus un saraus vairākos gabalos,
Lūk, šo spēj paveikt viens vienkāršs teikums!

Ar trim parastiem vārdiem,
Kurš spēj gāzt kalnus,
Plēst nevainīgas sirdis un uzveikt tumsu, bailes
dvēseles dziļumos, tukšums!
Šis ir viens vienkāršs teikums!
Uz kuru ir tūkstošiem atbilžu!

Bet viena reakcija,
Bet tomēr tā mēdz būt arī ilūzija,
Jo šie trīs vārdi mūs ierauj jūtu mākonī,
Kas aizrauj, sarauj mūsu elpu.
Vārdi vairs nespēs raksturot mūsu emocijas!
Un šo spēj paveikt viens vienīgs teikums
jeb trīs parasti vārdi!!!

Es tevi mīlu.

Rozentāla Nikola (9.b)

Jūra

Miers
Skaistums
ūdens
viļņi
Nomierinoši dabas skati
Atveras pavisam skaisti
Skaņas...
Putni
Un to dziesmas
Baltās kaijas
Lidodamas uz mājām
Vieta uz kuru cilvēks dodas
Atpūsties
Atslēgties
Aizmirst uz brīdi par ikdienas rūpēm
Baudīt viļņu šalkas
Klusas pavisam nemanāmas
Sauce...
Tās gaisme
Saulriets
Skaisti un baudāmi
Miers...

Zaļaiskalns Matiss (8.b)

Laiks

Es raugos tukšuma, atspulga spogulī
Kas pie sienas pakārts stāv
Es raugos tumsas ailas bedrē
Caur baltās dvēseles sienām
Kuras ir ieplēstas, aprakta, paslēpta no ārējās pasaules ļaudīm
un tomēr viņš raugās, raugās uz augšu
un nedod manī mieru plēšot mani uz pusēm
jo man ir jāpaspēj!
Man ir jāpaspēj!!
Laiks sit katru sekundi kā Zvans baznīcas tornī
Laiks nežēlos ne mani ne tevi ne kaimiņu manu
tas tikai sit savu sekundi tik-tak
un garlaicība pārņem saņem, satver manu elpu
nelaižot mani vaļā turot mani vēl pie dāvas
Laiks iet, sekundi sit un nepaliek vieglāk
Tumsa lēnām iemaldās dvēseles baltumā
un lēnām sāk mani ēst no iekšas
es grimstu!
Savas noslogojumu jūrās aizā
un tumsa pārņem saņem visu dvēseles baltumu
līdz neviena grama baltuma nepaliks manā dvēselē!
Un atkal es esmu sava laika rokās stevup
izdarītā un neizdarītā sekām.

Kalniņa Katrīna (9.b)

Dzīves skrējiens

Mēs skrienam
Ik dienu, ik stundu, ik minūti
Uz skolu, uz darbu, uz mājām
Mēs nebeidzam skriet.

Mēs skrienam cauri dzīvei
Ne mirkli neapstājosies un nepadomājos.
Mums jau ir tik daudz
bet mēs to neredzam, jo gribam vairāk.

Šis skrējiens ir kā nebeidzams aplis.
reizēm mēs pat negribam no tā izlausties
Jo tad būtu jāapstājas un jāpaskatās apkārt
Jo tad būtu jājūt.

Mēs negribam stāties, jo tas nozīmētu just
Sajust prieku, bēdas, sāpes, skumjas
Tas nozīmētu paskatīties apkārt un patiešām redzēt
Cilvēks baidās no tā.

Mēs izvēlamies nejust, jo tā ir vieglāk
Mēs izvēlamies skriet un neapstāties
Jo, ja apstātos, mums beidzot būtu jāsadzīvo
Ar to, kas mums ir, nevis ar to, ko gribam,

Mēs skrienam cauri dzīvei
Neapstājosies
Bet varbūt vajadzētu?
Varbūt apstājosies mēs beidzot justu mieru...
Laimi...

Skrastiņa Betija Anna (9.b)

Jau rudens klāt

Uzausis rīts,
Saule iekrāso debesis sārtas,
No upes balta migla ceļas.
Rasas lāses saules staros mirguļot sāk,
Saules stari sāk glāstīt laukus un mežus.
Sāk rosīties putni koku zaros,
Mostas zeme no dziļā nakts miega.
Viss ir kā vienmēr, tikai sajūtas citas,
Es paveros apkārt un saprotu visu.
Saules stari nav vairs tik silti,
Vējš palicis saltāks un spēcīgāks,
Pīlādzim ogas jau tumši sārtas,
Staltajai kļavai jau krāsojas lapas.
Redzot to, es apjaušu visu
Ir pienācis rudens...
Tas lēnām iekrāso visu,
Pārvērtīs zaļos kokus krāsainās gleznās.
Sāks dzērves kārtoties milzīgos kāšos
un, klieodzot ardievas, dosies uz siltajām zemēm.
Viss ir kā vienmēr, tikai sajūtas citas.
Ir pienācis rudens...

Kraukle Marika (9.b)

tam vienam cilvēkam

es tev saku
man tevi vajag!

klusums

vai tu dzirdi?
man tevi vajag!

atkal ne vārda ne skaņas ne dvasas nekas

es gaidu
un klusēju
un vārdos iekš savas miesas

cik ilgi man vajadzēja mocīties
lai saprastu
lai atrastu

lai saprastu
cik naivi un bezjēdzīgi iztērēts laiks

un tagad es sev saku
man tevi vajag!

un šoreiz man nav jāgaida
un šoreiz klusums šķiet tāds kā silts

un vienīgais
kura atbilde man rūp
un
kura atbildi es gaidu
esmu es pats

un beidzot šķiet
es varu turpināt dzīvot

lappuse ir pāršķirta

DZEJAS RĪME NO GRĀMATU MUGURIŅĀM

Cēsu Centrālās bibliotēkas rosinātā konkursa laikā arī Cēsu Valsts ģimnāzijas bibliotēka kļuva par grāmatu "muguriņu" lasītavu.

*Kārtība?
Kā ķieģeļu ražotnē.
Grāmata uz grāmatas.
Raugies, lai nesagāžas.*

Skolotāju rosināti jaunieši azartiski lasīja, krāmēja un centās atrast kādu jēgu.

Vispopulārākais jautājums bija: „Man, lūdzu, grāmatu, kuras nosaukumā ir darbības vārds”. Labi! Nav problēmu, jo CVG bibliotēkā ir ļoti plašs grāmatu klāsts.

Kristaps Paipals (8.b), Mārtiņš Driba (8.b) un Elizabete Leimane (7.a) ir izvirzīti uz konkursa finālu.

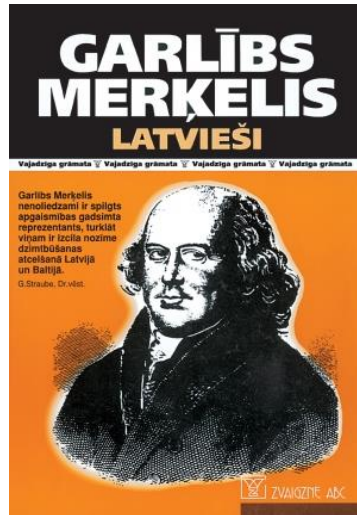
Līdz 20. oktobrim var balsot par viņu grāmatu "muguriņu" dzeju <https://www.facebook.com/ccb.lv/>

Informāciju sagatavoja Sarmīte Balabāne

GARLĪBA MERKĒLA GRĀMATU "LATVIEŠI" LASOT

Skolotāja Laura Šķestere

LABAIS

- LATVIETIS IR GUDRS
"VIŅŠ IR GUDRS, ATTAPĪGS, ASPRĀTĪGS, ĶĀVIEN TĀM IR BRĪVS LAIKS UN IESPĒJĀ TĀDAM BŪT."
- LATVIETIS IR ATTAPIGS, PATS HĀCĒJA IEMĀCĪTIES AMATUS
"SKOLOTĀJS LATVIETIS BEZ KAUT KĀDAS PAHĀCĪBAS IZGATAVOJA ĻOTI LABI SKANOŠAS ĒRĢELES."
- LATVIETIS PRATA SVINĒT SVĒTKUS
"VIŅU GAVILĒS LĪDZ AR VIŅIEM VĀR AIZHIRST, PAR KĀDIEM DARBĪEM UN UPURIEM TIE PIRKUSI ŠO NĪECTĢO BAUDU."
- LATVIETIS IR RADOŠS
"ĀRĶ VĪNĀ TĪEKSME UZ ĀHĀTNĪECTĪBU IR ĀPBRĪNOJĀMA."

SLIKTAIS

- LATVIETIS IR BĀILĪGS
"VĪSEPIĢĢTĀKĀS RAKSTURĀ, ĢPĀSĪBAS IR VERDRĪSK: BĀĪLES UN NEUĢTĪCĪBĀ."
- BĀĪLES NO ĪZHĀJNĀM
"NEPĀRVĀRĀMS PRETĢGHMS PRET KĀTRU ĢAUNĪEVĒDUHU."
- PĀRLĪEĢU ĢĒĒĀ HĀNTĪCĪBĀ
"VĒĢ ĢOPROĢĢM ĢĀUNI ĢĀRI UN BURVĢĢ DĀRĢ VĪŅĪEM ĢĀUNU UN VĀRDOTĀĢUS VĪŅŠ ĢĪCĪNĀ ĢĀĢĢĢĢ."
- LATVIETIS IR VĪENĀĢDĢTĢS PRET SĀVĒĢĢEM
"TĀS ĢPĀĢCĀĢS, VĀĢ PĢĒĒM ESOT PĀNĀ KUMĢ, UN, KĀD DĢIRDĒĢĀ "NĒ", PĀŅĒMĀ NOSĢĢKUSĀ KĀZOKU."
- LATVIETIS BĢĢĀ HĀNTĢĢRĢĢS
"ĢĀBĀK ĢĀĢ BĒRMS HĪRST, TĀĢĀD, ĢĀ ĢĀHĪRST, NEĢĀ ĢĀPRIEĢS DĀUDZ HĀĢZES ĀPĒD UN TĀD ĢĪZĪET."
- LATVIETIS BĢĢĀ DĢĒRĀĢS
"ĢĒTRPĀDSMĢ ĢĀDU VĒCĢ ZĒM UN MEĢTENES DĢĒR DEGĢVĪNU, NESĀVĒĒĢĢOT SEĢU"

Gvido Jaunzems, Emīlija Zelma Gārša, Sandis Jansons, Karlīna Gertmane (11.b2)

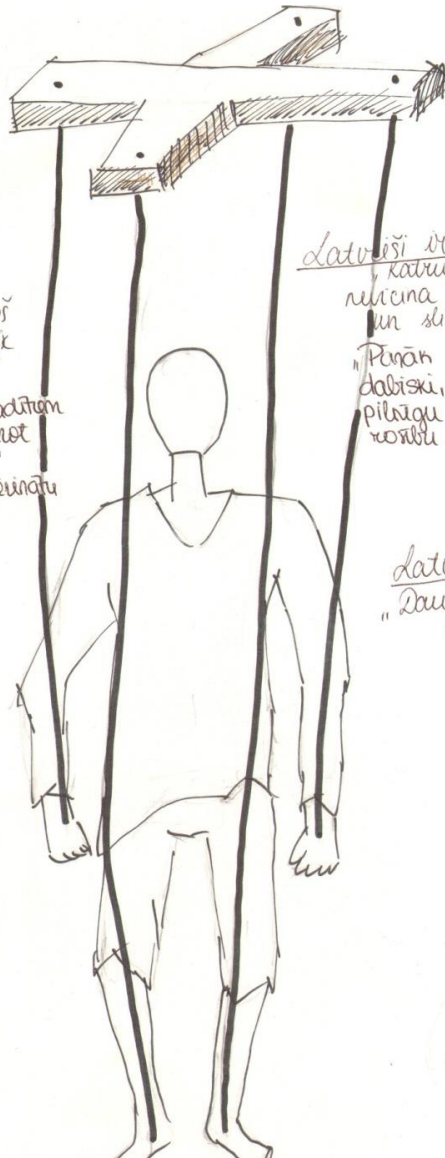
LATVIEŠI NAV GATAVI BRĪVĪBAI

Latvieši ir mīksti
"Tikko nāca ir mūlta, viņi
nēo gādus, dara acu, cep ir
dienos plācņus maizes ietā."

"Pēc debūtiem tūnāmā pavadītām
mēnīēm senīzīcam baidot
atkal nēh ir pilna elks."
"Kānē tad lāi viņš neapmēinātu
"sauri tūksmē pēc pūnā?"

Latvieši ir stingralīgi

"Tūko viņu parādās rāds
arības stāns, ka tie varētu
kūt nūvi, tad viņi kūt
stingralīgi, spūnē."

7. NODAĻA

Latvieši ir slinki
"Katru darbu, kur nevienam vajadzēs
nēlēcina savu spēku, viņš dara lēni
un slēti."

"Pēnān agri novārdināts organisms,
dabiski, nēkad nēvar sasniegt nē
pilnīgu spēku, nē arī rīcību un
nosēti."

Latvieši ir dzerīgi
"Daudzi veselām nēdēļām
dēvo pa vīro."

Pamēstu Latviju

Rūdolfs Zvejs, Rūdolfs Jānis Zvirbulis, Emīlija Zvejniece, Anete Valaine (11.b2)

Latvieši

- * *Gibbermies pomata* ligums
līnās nāvēdents un daļēji izveidots
to minimizācijai tie būs jāpārņemt

- * Latviesi mūzikā vien šķa pie
spēti, lai apstādinātu lalaukus,
bet viņus izpūstināja, mēdža
vai pat pārdēvēja.

- * Kõikideks õhustele kinnituseks
vajab, keet up soodist paar
veganit. Ja katkest klava paar
veganit.

- * Lēmieniņi klausās katā mīnūtā
iz citādas skurbi no kunga
iedomām un vajadzībām, jo viņa
grūba ir viņu gaisa lūnām.

- * Lēmumiem no savas rīkas jāņemasi
nodarbus mīļākai, mātītajām, mēl-
tājām, jāņemamās pārējais gada
parād.

- * *Limonium natheae* Lemoine un *renvase*
 ca aplegându-se para gîmmei.
 "Da se găsește tot naatle, unom naatle
 nuom ito că pîndet sau omo vîșionum
 un micel totu bade, pe tîm
 stîngî, mîndîndu-lu lîm tîm
 parâdu."

- * *Antirrhinum* ar *laurea platibata* var darat no
vilas - gan pabalnat, gan samazinat.
^{Ar} *laurea* *laurea* *remixam* ir "jopierot daudz
sintu baltu un tīpat ar meln."

- * Nizina razojimna izdavanja iz otis
klauzu veido. Nizina razojimna, labile,
deginu, nien, putnus, baronitus,
adista, ult.

- * Gădi mizerice pînă la jumătate de cearșă
sumecul obiectelor alături aluz. Turpeti
pînă la jumătate de parati pînă la jumătate.

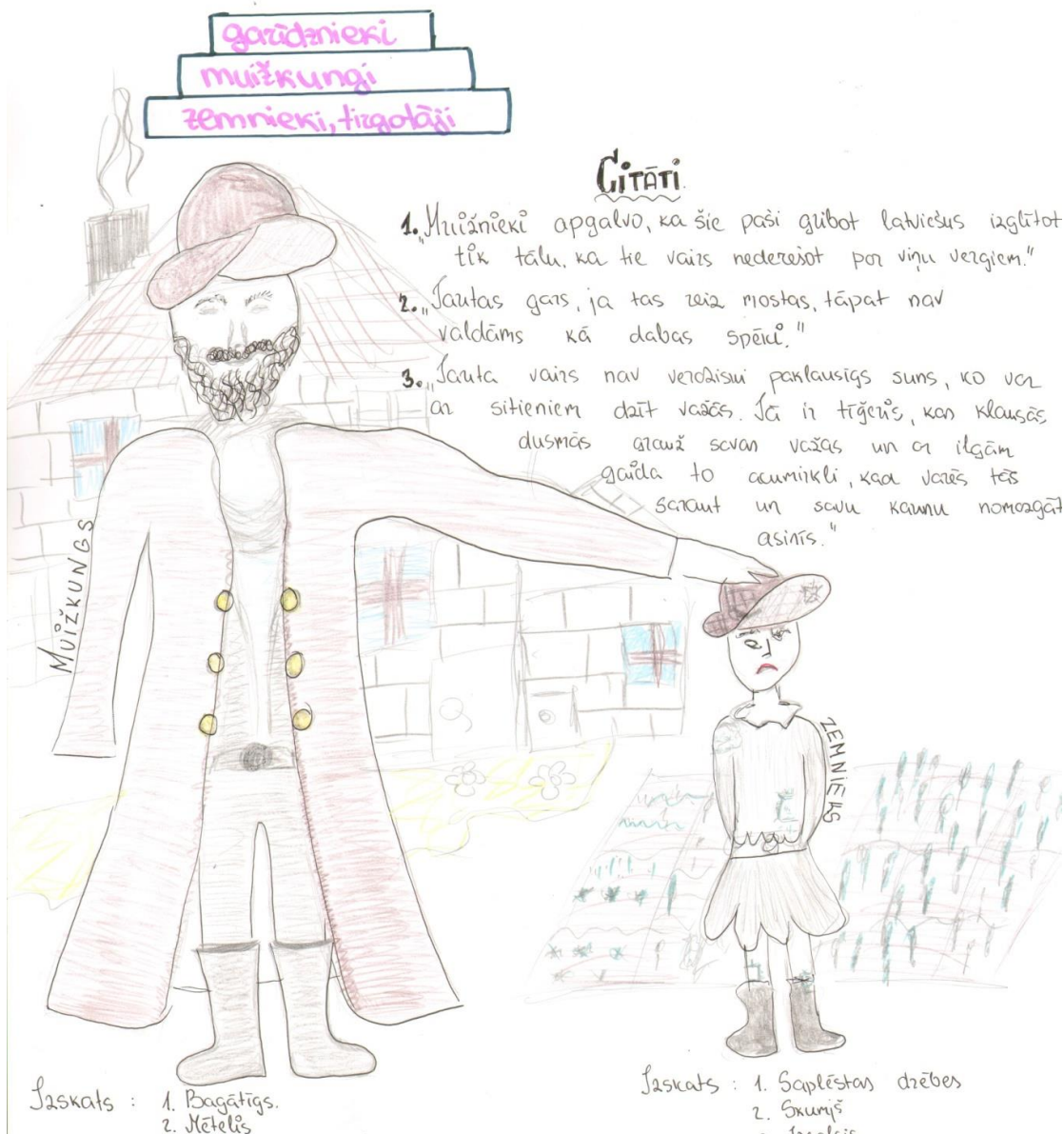
Selīna Kazaka, Bruno Kuļezņovs, Jermacāns Rūdis (11.b2)

SESTA NODAĻA

TRĪS TAUTAS SACELŠANĀS VEIDI:

1. Laužu sacelšanās pret vienu tirānu
2. Apspiesto kārtu sacelšanās pret apsiedzējiem
3. Visas tautas sacelšanās pret kļūdaino valsts satversmi

FEODĀLĀ SISTĒMA (tautas sadalīšana)

Laura Skangale, Anniya Sileniece, Elīza Šelengova, Linda Smilga (11.b2)

„Dvēseļu putenis”

7.a klases skolēnu pārdomas pēc kinofilmas noskatīšanās

Skolotāja Ruta Amoliņa

Filma bija ļoti emocionāla. Es tagad vairāk novērtēju to, ka es dzīvoju šajos laikos. Kopumā man filma ļoti patika!

Filma deva ļoti lielas pārdomas. Tā lika apraudāties vēlreiz un vēlreiz, jo pats bēdīgākais ir tas, ka tas kādreiz patiešām notika, tā ir pati īstenība. Priecājos par iespēju redzēt šo filmu.

Man ļoti patika šī filma, un šī filma palīdzēja man vizualizēt cīņas par Latvijas brīvību.

Filma [ir] ļoti emocionāla un aizkustinoša, daudz arī parāda par Latvijas pagātni.

Filma bija ļoti jautra, bet dažos brīžos skumja. Bija ļoti jautri skatīties, kā viņi izklaidējās izrakumos [ierakumos]. Bija ļoti skumji, kad galvenā varoņa ģimeni nogalināja sarkanā [vācu !!!] armija. Kopā viss bija ļoti labi un interesanti skatīties.

Šī filma man noteikti ļoti nepatīk, jo reāli [tika parādītas] tās cīņas par brīvību un tautas cīņām.

Šī filma man pavisam noteikti lika aizdomāties par Latviešu strēlniekiem, kuri no visas sirds, ar humoru un cīņassparu ir cīnījušies par Latvijas brīvību. Es sevi iztēlojos *iekšēji karam*. Man filma ļoti patika, un es nedomāju, ka latvieši ir tik spējīgi, uzfilmējot tik kvalitatīvu un izcilu filmu.

Šī filma, manuprāt, bija ļoti interesanta. Man ļoti patīk šādas filmas ar [par] diezgan baisiem notikumiem. Šī filma bija ļoti labi nofilmēta. Es sapratu, cik ļoti cilvēki cīnījās par brīvu Latviju un cik daudzi gāja bojā. Un kas bija jāupurē!

Es filmu sapratu ļoti labi, jo man ir zināšanas par 1.pasaules karu, Cēsu kaujām un visu citu filmā pieminēto. Ļoti interesanta filma.

Man filma ļoti patika. Kaut gan tā bija diezgan smaga un emocionāla. Tā patiešām parādīja, kā bija kara laikā, tāpēc mums mūžīgi ir jābūt pateicīgiem tiem, kuri Latviju aizstāvēja.

Filma bija ļoti, ļoti interesanta un lika man aizdomāties, cik dzīve agrāk bija grūta un nežēlīga. Man ļoti, ļoti, ļoti patika, un es noteikti ieteiktu [to] visiem noskatīties.

Filma bija ļoti interesanta un vēsturiska, kā arī skumja. Es sapratu, ka ļoti daudzi latvieši gāja bojā dēļ šīm cīņām. Man ļoti patika filmas stāsts, tikai beigas bija *bišķīn* nopietnākas.

Dziļi padomājot, filma bija ļoti bēdīga, un [tā] liek aizdomāties par to, cik drausmīgs ir karš. Filmā viss bija attēlots ļoti reālistiski un skaidri, tomēr bija brīži, kad es apjuku.

Šī bija ļoti laba filma! Man ļoti patika, ka cilvēki tiešām centās to uztaisīt pēc iespējas ticamāku. Tas man ļāva vairāk uzzināt par grūtajiem laikiem Latvijā. Esmu priecīga, ka bijām uz šo filmu.

Man filma ļoti patika. Man arī patika, ka bija daudz dziļu domu. Kopumā man liekas, ka jebkuram latvietim būtu jāredz šī filma, jo tur pastāsta vairāk par Latviju.

Filma man patika. Visinteresantākā daļa, manuprāt, bija Cēsu kaujas.

Filma bija interesanta, bet es domāju, [ka] es biju drusciņ pa mazu, lai to skatītos. Nepatika tas, ka daudzas vietas bija biedējošas, un tas, ka nevarēja saprast, kad [ko] galvenais varonis runāja.

Man šī filma patika, taču dažviet tā bija diezgan asiņaina. Es filmas laikā sapratu, cik ļoti liela vērtība ir sava valsts un ka mums tā ir jāsargā.

LITERATŪRAS STUNDA AR RAKSTNIEKU ANDRI AKMENTIŅU

Skolotāja Ina Gaiķe, Sandra Nagle

Andra Akmentiņa viesošanās mūsu skolā 16.oktobrī bija patīkams pārsteigums. „A.Akmentiņš lauza stereotipus par rakstniekiem. Vienmēr biju iztēlojusies dzejniekus pilnīgi citādāk – kā augstprātīgus un neaizskaramas būtnes. Uzskatīju, ka par dzejnieku nevar kļūt kurš katrs, taču Akmentiņš mani pārliecināja, ka rakstnieks mīt mūsos visos, ir tikai jāpieprot savas domas izteikt uz papīra” (Viktorija).

Pasākums bija viena cilvēka Stand-up pusotras stundas garumā. Humors, nopietnība, dzeja, mūzika vienuviet. Jaunieši atzina, ka tikšanās bija interesanta. Viņi guva atziņas un motivāciju veikt ko labu: darboties dabas aizsardzībā vai sevis pilnveidošanā, vai vēlēšanos turpināt dzejot, rakstīt mūziku, arī ar Andra Akmentiņa dzeju, jo „tajā esot vajadzīgais ritms”.

Viens no tikšanās mērķiem bija viesi iepazīstināt ar mūsu skolu, izmantojot Andra Akmentiņa romānu „Skolotāji”, kurā stāstīts par skolu 50-tajos, 60-tajos gados. Iekārtotajā izstādē un jauniešu stāstījumā atklājās, cik daudz mums ar romānu ir kopīga. „Jāuzteic tas pamatīgais pētniecības darbs, kas bija veikts par skolas vēsturi senos laikos - ak, būtu man tāda brigāde, rakstot "Skolotājus", būtu vēl, vēl, vēl....To izstādi vajadzēja vēl pētīt un pētīt...” (A.Akmentiņš)

Bija nozīmīgi jauniešus ieinteresēt par romānu. „Tikšanās ar Andri Akmentiņu palīdzēja izprast viņa personību un domu gājienu, kā arī deva priekšstatu par viņa romānu „Skolotāji”. Andris Akmentiņš parādīja sevi kā aktīvs, muzikāls un aizrautīgs cilvēks” (Dina).

Mērķis tika sasniegts, jo pēc pasākuma bija jaunieši, kuri rakstīja, ka ir interese izlasīt Andra Akmentiņa romānu „Skolotāji”. Katrs guva kādu atziņu, piemēram:

"Negatīvo enerģiju vajag pārvērst pozitīvā, nevis izgāzt dusmas uz citiem".

"Ikviens savā dzīvē nonāks strupceļā un pat vairākos, un katram savā dzīvē būs jābeidz tēlot upuri un jāuzņemas atbildība par savu dzīvi".

"Savā dzīves stāstā katrs no mums ir galvenais varonis".

"Jaunībā daudzas lietas notiek pirmo reizi, tāpēc viss tiek darīts ar lielu enerģiju".

Andris Akmentiņš skolas bibliotēkas inventārā esošajā grāmatā „Skolotāji” ierakstīja: „Ilgi kādam kaut ko mācot, beigās arī pats kaut ko iemācās”, bet, saņemot jauniešu pozitīvās atsauksmes pēc pasākuma, rakstīja e-pastā: “Oho, tiešām pacilājošas. Es pat teiktu terapeitiskas atsauksmes! Par ko liels paldies un sveicieni skolēniem! Interesanti, kādus dzīvesstāstus viņi uzrakstīs, vai ne. Aizkustināts Akmentiņš “

Atsauksmes par rakstnieku Andri Akmentiņu

A.Akmentiņš lauza stereotipus par rakstniekiem. Vienmēr biju iztēlojusies dzejniekus pilnīgi citādāk – kā augstprātīgus un neaizskaramas būtnes. Uzskatīju, ka par dzejnieku kļūt nevar kļūt kurš katrs., taču Akmentiņš mani pārliecināja, ka rakstnieks mīt mūsos visos, ir tikai jāpieprot savas domas izteikt uz papīra.

Viktorija A. (11.B1)

Visvairāk man patika Andra Akmentiņa atziņa par to, ka ikviens savā dzīvē nonāks strupceļā un pat vairākos, un katram savā dzīvē būs jābeidz tēlot upuri un jāuzņemas atbildība par savu dzīvi.

Visnotaļ interesanti likās arī tas, kā viņš maina savu domāšanas stilu un dzīves uztveri, kad noguris iet mājās pie savas ģimenes, taču ar tik vienkāršu žestu, kā nopirkt saviem bērniem konfektes, viņš mājās ienes pozitīvas, nevis negatīvas emocijas.

Rūdolfs Puķe (11.b1)

Sarunā paspēju gan nopietni padomāt, gan izsmieties. Pats galvenais – visa saruna kopsummā atstāja plašu iedvesmu darboties ar savu prātu un sajūtām.

Toms Ņizins (11.b1)

Pirms šīs tikšanās ar Andri Akmentiņu, es nezināju par viņu itin neko. Nekad iepriekš nebiju lasījis nevienu no viņa daiļdarbiem. klausoties par viņa romānu „Skolotāji”, radās interese izlasīt/ Šķita interesanti dažādi notikumi, kurus Andris minēja savā romānā.

Kārlis (11.b1)

Man patika, ka viņš izceļ ģimenes vērtības. Akmentiņš man patika, tāpēc, ka viņaprāt katrs cilvēks var izdarīt, var piepildīt sapņus.

Amanda (11.b1)

Man rodas ekspektācijas par jebko. Arī par rakstniekiem. Es gaidīju klusu, nedaudz noslēgtu un mierīgu cilvēku, kā jau liela daļa rakstnieku, kurus esmu redzējusi. Bet Andris Akmentiņš mani pārsteidza. Aktīvs, nedaudz bezkaunīgs, ja tā var teikt, bet tomēr ļoti interesants cilvēks. Neparasti šķita tas, ka viņš lasīja pats savu dzeju. uzreiz radās citas sajūtas un iespaidi par to, ar kādu domu dzejas darbi ir rakstīti.

Elīna (11.b1)

Satikšanās ar autoru Andri Akmentiņu bija ļoti interesantas. Tas bija papildīts laiks, jo ļoti patika Akmentiņa stāsti par savu dzīvi, kas bija gan pamācoši, gan viegli klausāmi. Labi, ka autors bija paņēmis savu ģitāru un dziedāja, jo viņa dziesmu saturs man saistīja, un tas man patika. Vēlētos arī akcentēt Akmentiņa labos dzejoļus, kas bija gan amizanti un prieka nesoši, gan spoži, kas lika domāt par tiem vairāk.

Gustavs Gailišs (11.b1)

Andra Akmentiņa viesošanās mūsu skolā bija patīkams pārsteigums. Pirmo reizi par šo dzejnieku dzirdēju tikai literatūras stundās. Pēc tikšanās radās daudz citādāks priekšstats, nekā tas bija, meklējot informāciju internetā. Ļoti patika tas, ka A.Akmentiņš savus dzejoļus lasīja dažādās intonācijās, radīja dažādas noskaņas. Viņa darbus daudz labāk varēja izprast, kad tas lasīja un izskaidroja pats autors.

Diāna Namniece (11.b1)

Tikšanās ar Andri Akmentiņu palīdzēja man izprast viņa personību un domu gājienu, kā arī deva man priekšstatu par viņa romānu „Skolotāji”. Andris Akmentiņš parādīja sevi kā aktīvu, muzikālu un aizrautīgu cilvēku, kas novērtē savu ģimeni. Manuprāt, rakstnieks iegulda lielu devumu latviešu literatūrā, rakstot daiļdarbus. Es noteikti vēlētos vēlreiz tikties ar A.Akmentiņu un dzirdēt vēl kādu no viņa sarakstītajām dziesmām.

Dina Palsa (11.b1)

Tas, ko es turpmāk darīšu citādāk, noklausoties šo lekciju. Es noteikti mēģināšu katrā darbībā atrast kādu iedvesmu, kas palīdzētu izdarīt darbu līdz galam un ar interesi. Kā arī nebūt tik optimistiskai, cik Rīgas Dinamo faniem.

Emija Briede (12.b1)

Akmentiņa runa iedvesmoja padziļinātāk izpētīt gan austrumu, gan rietumu kultūras meditācijas principus. Piesaistīja uzmanību prāta izglītošanai un kontrolei. Noteikti mēģināšu izprast meditācijas pamatprincipus un eksperimentēšu ar pasaules uztveri – vairāk konceptualizēšu apkārt notiekošo.

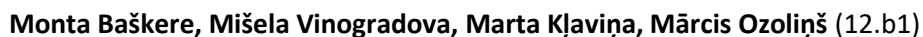
Ritvars (12.b1)

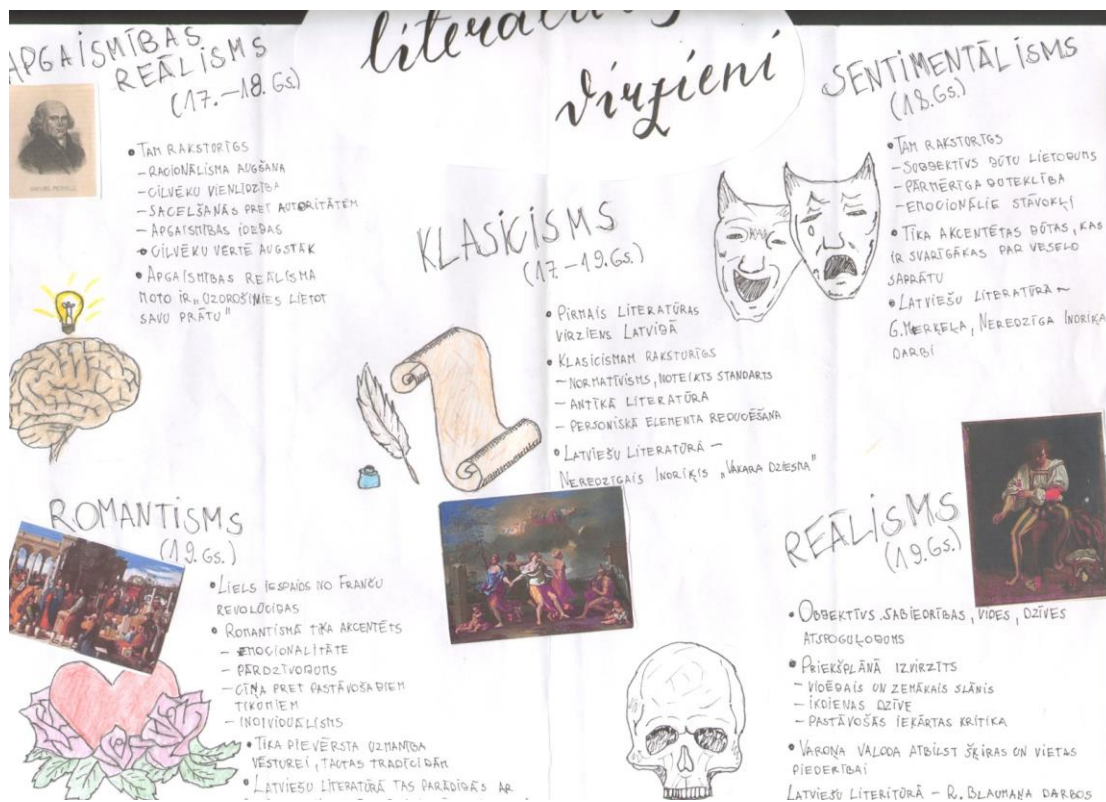
Sadzirdēju ritmiski kvalitatīvu un saistošu dzeju.

Šomēnes mēs ar grupu sākām darbu pie oriģināldziesmu veidošanas. Arvien vairāk es saprotu nozīmi dzejas ritmam. Klāva Elsberga, Māra Melgalva dzeja tam šķiet pateicīga un šodien novēroju, ka arī Andra Akmentiņa rakstītais teksts nodere'tu dziesmām. Viens no dzejoļiem pat izklausījās pēc repa.

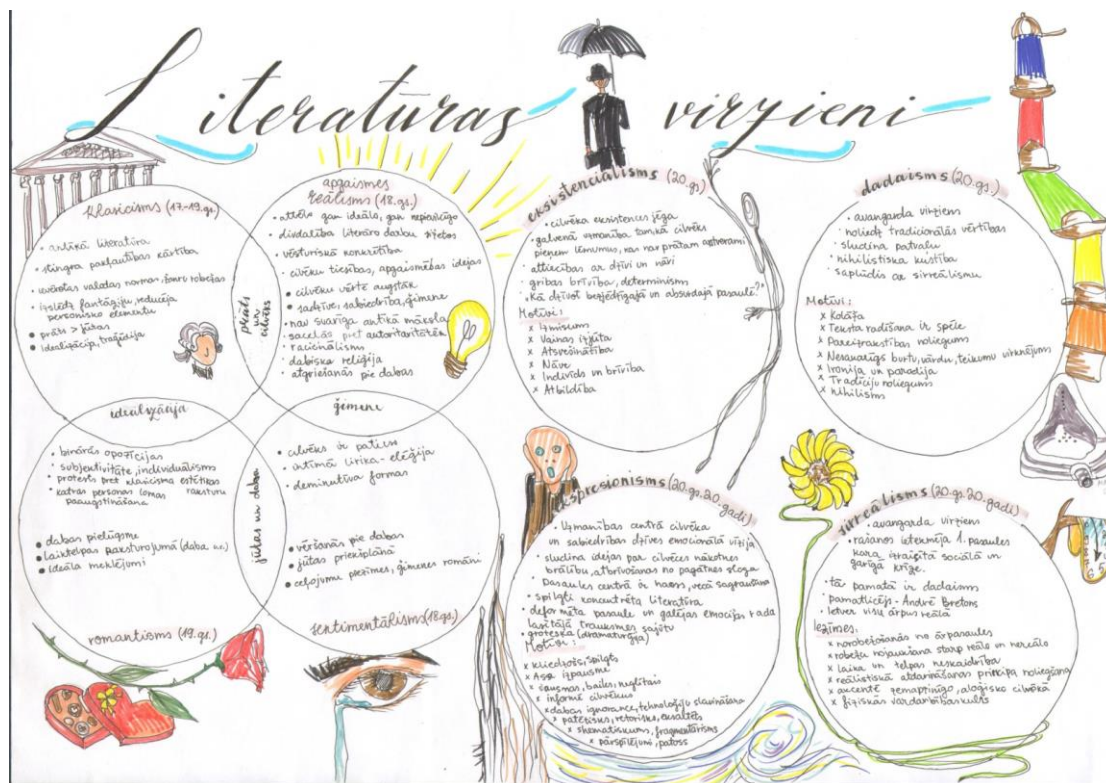
Agris Ratniks (12.b1)

Skolotāja Ina Gaiķe

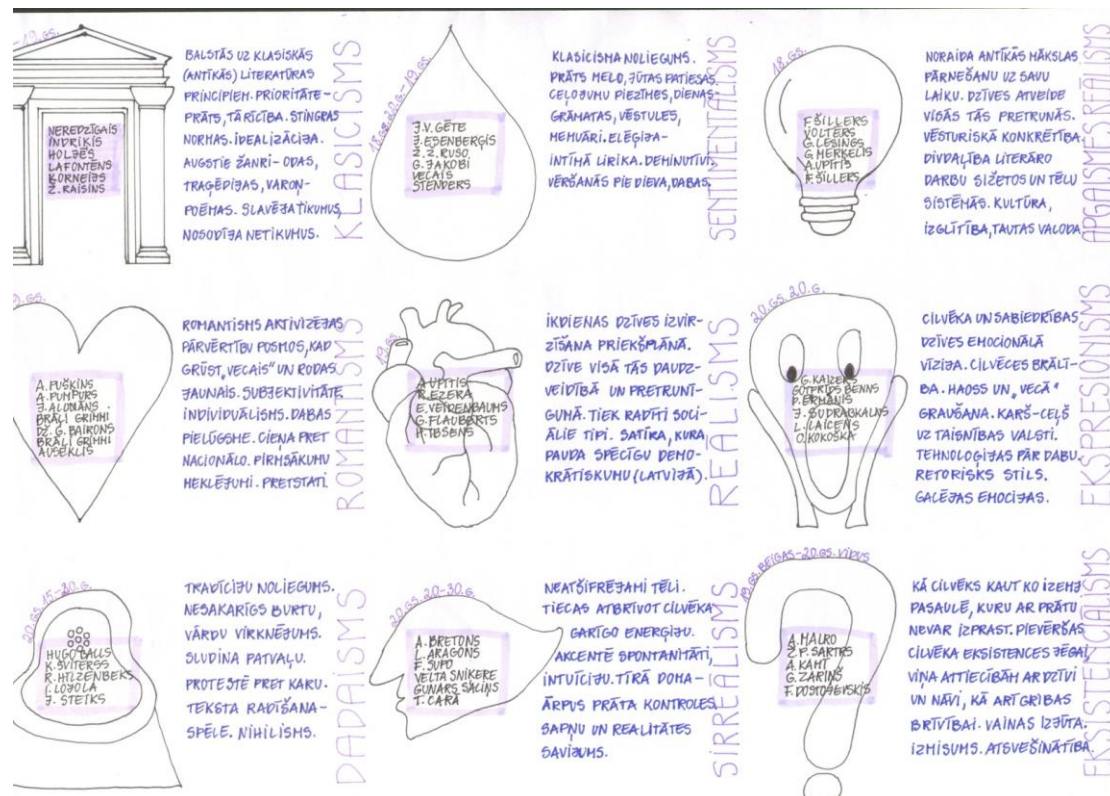

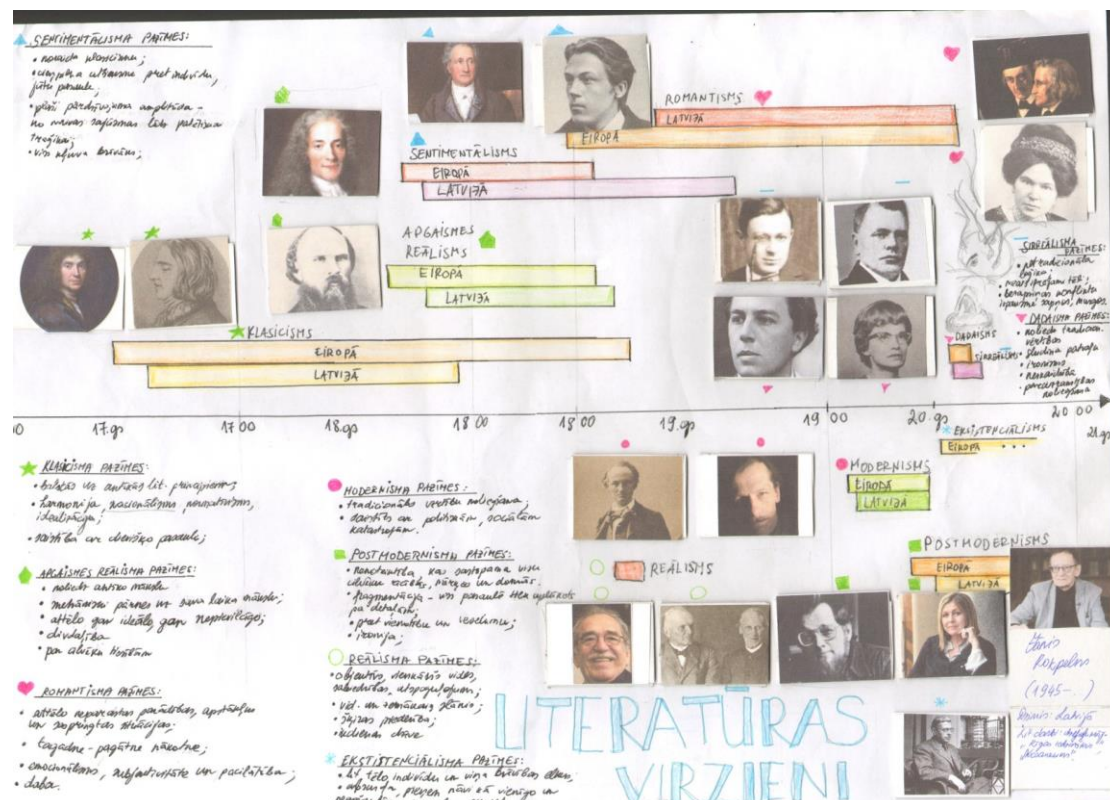
Gustavs Rihards Gailiņš, Sintija Dūda, Elza Pūpe, Kārlis Dieviņš (11.b1)

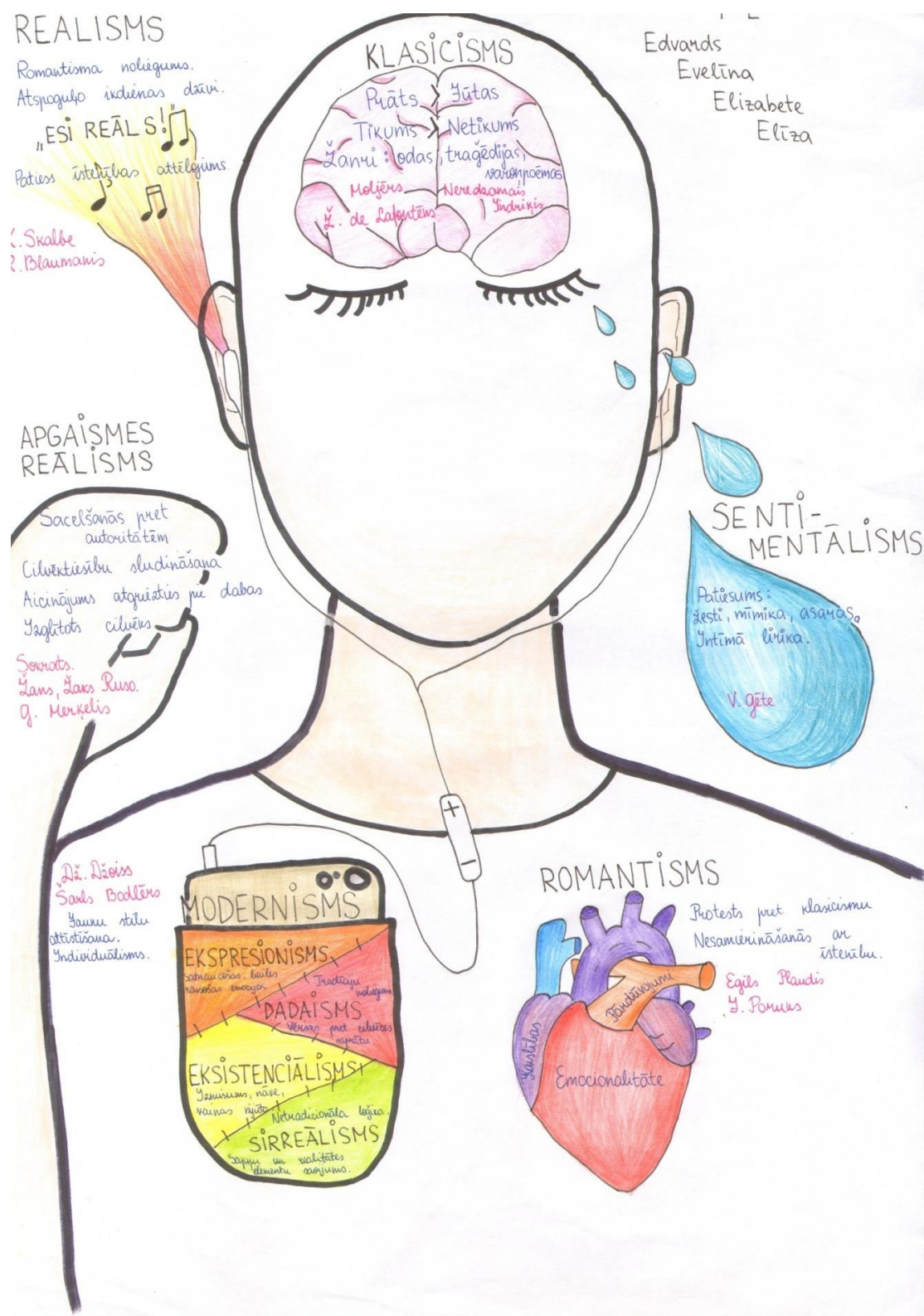
Niklāvs Alberts Ozoliņš, Arta Soboļeva, Kristīna Vinogradova (12.b1)

Andrejs Ķīlis, Anete kalniņa, Agris Ratniks, Annija Krivjonoka (12.b1)

Emija Līna Briede, Elizabete Ulmane, Edgars Krūmiņš, Gustavs Dravants (12.b1)

Edvards Jurgis Auzāns, Evelīna Tinusa, Elizabete Ventere, Elīza Elizabete Zēberga (12.b2)

"DOMA IZGAISMO VĀRDU" 2019

Šarlote Luīze Odziņa

Šarlote par šo darbu Valkas rīkotajā literāro darbu konkursā "Doma izgaismo vārdus" 2019. gadā ieguva 1. vietu

Sātānu es mīlu vairāk kā Zārku

Katru gadu ir dzimšanas diena, un katru gadu vecākiem aizvien vairāk sāk sāpēt galva, asarot acis vai asiņot ausis, izdzirdot, kādu dāvanu bērns gribēs saņemt dzimšanas dienā. Es uzskatu, ka tā nav godīgi, jo, kad es katru gadu ceļos sešos no rīta, lai izceptu tētim vai mammai dzimšanas dienā kūku, es nedrīkstu krist izmisumā, lai gan man reizēm ļoti tā gribas darīt, jo viņiem dzimšanas dienas neiekrīt vienā datumā, kā manas draudzenes vecākiem, tātad sešos ir jāceļas divreiz gadā, turklāt dzimšanas dienas neiekrīt Ziemassvētkos, tāpēc sanāk, ka jādāvina divtik daudz dāvanu. Iedomājieties, cik daudz naudas ietaupītos uz dāvanām, ja vecākiem dzimšanas diena iekristu Ziemassvētkos? Diemžēl manā ģimenē es esmu tas cilvēks, uz kuru visi ietaupa,

jo mana dzimšanas diena iekrīt tieši Ziemassvētkos, tāpēc man nav piezemētu vēlmju.

Aizpagājušajā gadā vēlējos saņemt Xboxu, bet par to, ka nebiju gana pieklājīga, saņēmu tikai kāmīti, turpretim pagājušajā gadā par to, ka nebiju gana iejūtīga, pieprasot *Guess* somiņu, saņēmu sunīti, tāpēc šogad vēl dāvanu nebiju pasūtījusi, jo man bija jāizdomā kaut kas gana viltīgs, lai vecāki nevarētu ietaupīt uz manām dāvanām, turklāt vēl tajā apvienojot arī māsu un brāļu vēlmi pēc jauniem mājdzīvniekiem. Es ļoti ilgi domāju, līdz nonācu pie secinājuma, ka varbūt tieši ir jāprasa jauni mājdzīvnieki, jo tad es varētu atvērt Minizoodārzu un atpelnīt no tūristiem to naudu, kuru man katru gadu ir nožmieguši vecāki, tāpēc es palūdzu milzīgu meinkūnu.

Šogad dāvanu pasniegšana bija īpaši smieklīga, jo aizpagājušajā gadā kāmīti ar visu būri varēja iesaiņot dāvanu papīrā, pagājušajā gadā ap manu

čivavu varēja apsiet pušķi, bet šogad meinkūnu nekādi nevarēja iesaiņot, tāpēc tētis, kurš pēc brukas operācijas nevarēja celt smagas lietas, palūdza aiziet mammai pēc manas dāvanas, mamma to atteicās darīt savu hemoroīdu dēļ, vecākais brālis Viktors bija aizgājis uz tualeti, jaunākais brālis Artūrs bija kaut kur iekritis, bet vecākā māsa leva bija apmaiņas programmā ASV, tā nu pēc kaķa nācās iet pakaļ manai mazajai, divpadsmitgadīgajai mātai, kura sver tikai četrreiz vairāk nekā mans kaķis. Tā kā tas izrādījās samērā mierīgs, viņa to vilka aiz priekšķepām, un par brīnumu tas viņai ieskrāpēja tikai vienreiz, kad viņa to palaida vaļā. Man par lielu pārsteigumu viņa pat neiepiestējās, tikai plati smaidot teica "Lūk, re, kur tava dāvana!", un pasniedza man lielu, smagu, brūnu meinkūnu.

Tā kā pagājušajos divos gados maniem dzīvniekiem vārdus izvēlējās vecāki un man bija slikta pieredze šajā jautājumā, es panācu to, ka sešpadsmitajā dzimšanas dienā man ir tiesības pašai izvēlēties savam kaķim vārdu. Es palūkojos uz Ādamu, savu kāmi, kuram mamma bija izvēlējusies vārdu un uz Zārku, savu suni, kuram tētis bija piešķīris vārdu, un intensīvi prātoju, kāds būtu piemērotākais vārds manam milzīgajam kaķim. Ielūkojos viņa acīs - tās izskatījās tik dzīvas, tik rosīgas, ka nespēju viņu nenosaukt par Sātanu.

Man šķiet, ka kaķim vārds patika. Kad es skaļi visu vakaru kliežu "Sātan, Sātan, panāc, panāc, man tev ir vēl viens gardumiņš!" kaķis izskatījās laimīgs. Turpretim, Zārkam nemaz nepatīk viņa vārds, to var redzēt viņa skumīgajā sejā, kas nekad nemaina savu grimasi, un tētis man neļauj čivavu pārsaukt citā vārdā, lai arī allaž, kad Zārks ir pazudis, es jūtos ļoti dīvaini, ejot pa ielu un aurojot "Zārk, Zārk, naski skrien šurpu! Man tevi vajag! Tētis tevi

gaida!" , jo tad visi uz mani skatās, it kā es būtu jukusi, bet patiesībā jūcis ir mans tēvs, jo viņš nosauca suni šādā vārdā.

Vispār mamma arī nav rīkojusies sevišķi apdomīgi, kāmi nosaucot par Ādamu, tādēļ, ka 24.decembrī, kad tas tika man uzdāvināts, kalendārā ir rakstīti tikai divi vārdi - leva un Ādams. Tā kā kāmis bija puika, viņu nevarēja saukt par levu un tieši tāpēc dienā, kad, ieejot veterinārajā klīnikā, mamma skaļi sauca manai vecākajai mātai levai "leva, apmīļo Ādamu, lai viņš jūtas labāk, viņu gandrīz norija Zārks, viņš izskatās galīgi savārdzis!", man atkal bija jājūtas ārkārtīgi neveikli citu veterinārās klīnikas apmeklētāju dīvaino skatienu dēļ.

Bet vismaz šogad es esmu rīkojusies ļoti prātīgi, savu jaunāko mājdzīvnieku nosaucot par Sātanu, jo tas ir vienlaikus moderns, stilīgs un arī viegli iegaumējams vārds. Turklāt man patiešām šķiet, ka kaķis mīl savu vārdu, jo, kad saucu "Sātan, Sātan, nāc, nāc, tu vari gulēt man blakus manā mīkstajā gultā!", viņš atkal izskatījās laimīgs.

Starp citu, es pavisam piemirsu pastāstīt par dāvanu, ko saņēma mana jaunākā sešgadīgā māsa Zoja. Vecāki viņai uzdāvināja zelta zivtiņu, kas mātai ļoti patika. Tā kā arī viņa šogad varēja izdomāt savam mājdzīvniekam vārdu, viņa nolēma atriebties tētim par to, ka pagājušajā gadā viņš manu čivavu nosauca par Zārku, tāpēc savu zivi nosauca par Dievu. Jāatzīstas, bija ļoti grūti par to nesmieties, bet, tā kā es respektēju mammas nostāju pret cienpilnām ģimeniskajām attiecībām, es tikai smaidīju, un māsa domāja, ka tas ir tādēļ, ka man ļoti patīk viņas zivtiņas vārds, un tā patiešām arī ir.

Kādu laiku, aptuveni pusotru dienu, mēs visi dzīvojām ļoti apmierināti - Ādams skrēja savā ritenī, daudz ēda un gulēja, Dievs peldējās savā milzīgajā akvārijā, Zārks skraidīja pa māju un

daudz rēja, Sātans plēsa aizkraus un apčurāja brāļa Viktora nomestās Nike botes, kuras bija tik dārgas, ka brālis, tās iegādājoties, bija iztērējis visu savu vasarā sakrāto naudu, es turpināju gatavot vecmāmiņām un vectētiņiem, kuri bija solījušies nākamajā dienā uz vakariņu laiku ierasties ciemos, dāvanas, gluži kā pārējie mani ģimenes locekļi, atskaitot brāli Viktoru, kurš krita panikā, jo ķīmiskajā tīrītavā atteicās botes ņemt pretī sakarā ar Ziemassvētku brīvlaiku. Mājās no ASV pārradās leva.

Tā kā mums ir četri mājdzīvnieki, pieci bērni, divi vecāki un četri vecvecāki, ģimenes ceļojums būtu diezgan dārgs, tāpēc mēs tā nešķērdējam naudu kā Makkalisteru ģimene no 'Viens pats mājās', katru gadu braukdami Ziemassvētku ceļojumā. Tā vietā otrajos Ziemassvētkos mēs aicinām ciemos abas vecmāmiņas un vectētiņus. Parasti tas ir jautri. Bet šoreiz tas tā nebija. Šoreiz tas bija neticami...briesmīgi.

Vecmāmiņa Vilhelmīne ar vectētiņu Andreju (mani tēta vecāki, kas bija ieņēmuši labus amatus un ieņēmuši labi daudz netīras naudas un kuri parasti izturējās ļoti eleganti, ko nevarētu teikt par šo ciemošanās reizi) kā parasti ieradās ļoti punktuāli, precīzi piecos, turpretim vecmāmiņa Esmeralda ar vectētiņu Heroldu (mani mammas vecāki, kas ieņēmuši diezgan necilus amatus un kas vienmēr izturējās ļoti laipni) kā parasti ieradās ar pusstundas kavēšanos, par ko Vilhelmīne norāja Esmeraldū, tāpēc viņa jau pašā vakara sākumā jutās nervoza. Esmeralda šīs vienas piezīmes dēļ pat aizmirsa, ka jāpalūdz manam vecākajam brālim Viktoram, tam ar tām sačurātajām Nike botēm, atnest no mašīnas viņas lielo, smago tropisko bruņurupuci Nieri, ko viņi vienmēr visur ņem līdzi, tāpēc, kad tas tika ienests

istabā, viņš bija nosalis, un, lai cik grūti tam būtu noticēt, pārvietojās vēl lēnāk kā parasti.

Kad Vilhelmīne vaicāja, vai bruņurupucis ieguvis savu vārdu pateicoties tam, ka Esmeralda, nepārdodot savu nieri, nevarētu to atļauties, Heroldam sāka raustīties kreisās acs plakstiņš, un tad es biju spiesta pavaicāt, vai viņam viss ir kārtībā, Andrejs, kas līdz šim brīdim bija klusējis kā kops, noburkšķējis, ka nav vis, jo Heroldam nepietiekot līdzekļu, lai aizietu pie ārsta pārbaudīties, kas, protams, nav tiesa, bet tas izraisīja Esmeraldā nepatīkamas emocijas, tāpēc tā pateica, ka iekšā paliek karsts, tāpēc man jāatver logs, jo es tam sēdēju vistuvāk. Es atbildēju, ka to izdarīšu, ar piebildi, ka svīstu kā grēciniece baznīcā, un atvēru logu, un tieši tajā brīdī viesistabā ienāca Sātans.

Es gribēju iepazīstināt Vilhelmīni ar savu jauno kaķi, tāpēc iekliedzos "Re, kur Sātans! Mans mīlulis!", bet viņa turpretim noburkšķēja kaut ko par slimo jaunatni un par to, ka tādai grēciniecei kā man būtu nepārtraukti jāsvīst uz šīs Dieva radītās Zemes, bet tad mana sešgadīgā māsa Zoja atcerējās, ka viņai ir jauna zivtiņa. Tā kā mēs sēdējām viesistabā, viņai bija jāiet pakaļ zivtiņai uz otro stāvu, jo tās akvārijs atradās viņas istabā uz kumodes. Viņa to atnesa, Vilhelmīni iepazīstināja ar Dievu, cerot, ka tas viņu iepriecinās, bet tieši pretēji - Vilhelmīne sāka kaut ko aurot par dumjajiem bērniem, kuriem nav laika darīt neko jēdzīgu, tikai domāt visādas muļķības.

Tā kā es neuzskatīju, ka jaunatne ir sliktāka par veco paaudzi, es Vilhelmīnei izstāstīju, ka vienreiz redzēju Andreju bibliotēkā pie datora skatāties nepiedienīga satura video. Lai arī viņa ļoti noskaitās, viņa neko neteica, jo viņas morāle bija nekad nemazgāt netīro veļu ārpus mājas. Esmeralda, kurai gribējās

Ziemassvētkus pavadīt mierā un satiecībā, palūdza mānai zivtiņu parādīt tuvāk, bet, tā kā Zoja jau bija apvainojusies uz Vilhelmīni, viņa akvāriju atstāja uz grīdas un izskrēja no istabas asaru pilnām acīm. Tomēr Esmeralda neatlaidīgi centās saglābt situāciju un palūdza jaunākajam brālim Artūram parādīt savu sekmju lapu. Tā kā Esmeraldai bija slikta atmiņa, un viņai bieži vien no prāta izskrēja diezgan svarīgas lietas, viņai bija piemirsies, ka Artūrs ir tas brālis, kurš savas nesekmības dēļ bija atstāts uz otru gadu, kas ģimenei bija liels kauna traips, tāpēc arī Artūrs pameta šo telpu.

Lai Esmeralda necenstos vēl kaut kā visu vērst par labu, mamma visus aicināja pie galda, bet Zoja un Artūrs atteicās nākt. Lai nu kā, pirmais ēdiens bija ļoti gards, un arī otrais gan jau tāds būtu bijis, ja vien Andrejs nebūtu iedomājies pavaicāt manai vecākajai mānai levi par to, vai viņas draugs vēl aizvien viņu sit, un man būtu bijusi iespēja to nogaršot. Tā kā levi no šī puiša bija izšķīrusies jau pirms diviem gadiem, un viņš viņai bija iesitis tikai vienreiz, māsa teica, ka nē, vairāk neko nepaskaidrojot. Andrejs uzdeva jautājumu, vai viņa ir stāvoklī, jo, viņaprāt, parasti tādas meitenes kā mana māsa ļoti agri apbērnojas, jo agresīvajiem čāļiem esot tieksme uz vairošanos. Tā kā māsa ļoti apvainojās, viņa aizgāja prom, tomēr ar to viss nebeidzās. Vēlākais Herolds manai divpadsmitgadīgajai mānai Astrai pavaicāja kā iet Zārkam, lai stabilizētu atmosfēru pie galda, tomēr, pirms, viņa paspēja atbildēt uz šo jautājumu, Vilhelmīne atkal iespraucās pa vidu un sašutumā pauda, kāpēc viņas intelligentais dēls savulaik sapinās ar šiem vājprātīgajiem ļaudīm, tā nogremdējot viņu reputāciju, un saprātīgu mazbērnu vietā radot šos briesmonus. Viņa vēl piemetināja, norādot uz manu mammu, ka šī

sieviete ir galīgi izcūkojusi viņas ģimenei. Apvainojās ne vien necilie mamma vecāki Esmeralda un Herolds, bet arī pati mamma un arī Astra.

Es cenos glābt radušos situāciju, un teicu "Paskat, kā Zārkam patīk Niere!", bet tas neko nemainīja, turklāt visu pasiltināja tas, ka Zārks sāka riet uz Nieri. Un es atkal mēģināju uzlabot radušos situāciju "Vecmāmiņa Vilhelmīne, sakiet lūdzu, ko Jūs darītu, ja kādā dienā es pie jums ierastos ciemos kopā ar Zārku? Vai jūs mūs pacienātu ar karsto šokolādi?". Bet tas laikam neko nevērsa par labu. Valdīja kapa klusums. Un tad es centos atkal "Vecotēv Andrej, kā jums šķiet, vai mums vajadzētu uztaisīt ģimenes bildi, pašā vidū nostādot tādu kontrastu kā Dievu un Sātānu?"

Mamma sāka raudāt. Tētis, noskaities uz saviem vecākiem, cirta dūri galdā, un mans saldaiss, pirms es to biju paspējusi nogaršot, nogāzās zemē, tieši Sātānam uz galvas. Kaķis izbijās, sāka neprātīgā ātrumā skriet pa māju, līdz viņš, ieskriedams viesistabā, nejauši apgāza Dieva akvāriju, ko māsa bija atstājusi istabā uz grīdas, tad Sātāns apstājās, un brīdi padomājis, apēda Dievu, kas kūlājās pa paklāju. Zoja, kas tobrīd bija raudājusi viesistabā un to visu redzējusi, sāka spiegt, tādēļ Zārks sāka riet, aizskrēja uz viesistabu un iekoda Sātāna kājā. Kaķis ietriecās Ādama būrī, un tas no tā izbēga. Tad Zoja sāka vēl izmisīgāk raudāt, un Vilhelmīne ar Heroldu nolēma, ka viņiem tas viss nav jāskatās, un ka viņi dosies mājās, lai gan viņiem vēl nebija pasniegtas dāvanas, un es stipri šaubos, ka tovaru kāds vēl gribēja to darīt. Lai būtu pieklājīgi, arī Esmeralda un Herolds nolēma doties mājās, bet to viņiem nevajadzēja darīt, jo, ģērbjoties viņi aizšķērsoja durvis, tāpēc mēs nevarējām asiņojošo Sātānu operatīvi ievietot mašīnā un vest pie veterinārārsta.

Lai arī es domāju, ka slīkāk vairs nevar būt, izrādījās, ka var gan. Kamēr tuklā Vilhelmīne centās izspraukties laukā pa durvīm, Ādams paspēja izmukt ārā caur viņas kājām un kaut kur aizskriet. Kad es tūlīt aiz Vilhelmīnes izspraucos caur durvīm, es nekur vairs nevarēju atrast Ādamu. Sātans bija sacūkojis paklāju ar savām asinīm. Visa ģimene iznāca ārā, lai meklētu kāmi, un kādu laiciņu vēlāk mans nesekmīgais brālis Artūrs, kurš līdz šim brīdim bija kvernējis savā istabā, iznāca ārā un prasīja, kas notiek. Zoja, paniski raudot izstāstīja, ka Sātans apēda Dievu, bet Zārks gribēja aprīt Sātanu, tāpēc Sātans atbrīvoja Ādamu un nu tas ir zudis nebūtībā! To dzirdēja mani kaimiņi, kuri vienmēr patrāpās ceļā, kad es meklēju Zārku, un nu, manuprāt, viņi uz mūžīgiem laikiem domās, ka mēs esam vien liela, liela šizofrēniķu ģimene. Turklāt Esmeralda, kad mans otrs brālis Viktors, palīdzēja atpakaļ uz mašīnu aiznest bruņurupuci, blāva “Nenomet manu Nieri!”, un es nodomāju, ka kaimiņi vairs nekad mani nealgos, lai es viņiem tīrītu piebraucamo ceļu.

Abas vecmāmiņas un abi vectētiņi aizbrauca, nesaņēmuši un nepasnieguši dāvanas. Par laimi, viesības beidzās ātri, pussešos, un tam par godu mēs paspējām aizvest Sātanu pie vetārsta darba laikā, tāpēc nebija jāmaksā par virsstundām. Pēc divām stundām Zoja atrada Ādamu kādā kupenā galīgi nosalušu, bet pēc tam, kad viņa viņu bija ietinusi segās un sasildījusi, viņš beidza drebēt. Nākamajā dienā viņš nebija slims.

Bet pārējie gan nejutās labi. Sātanam bija pārsieta ķepa, bet pārējiem ģimenes locekļiem ļoti sāpēja galvas. Visi izturējās diezgan klusi, un, par laimi, vecākiem bija jādodas uz darbu, tāpēc tie nevarēja manas domas nomocīt ar saviem vilšanās pilnajiem acu skatieniem. Tomēr mana prāta

dzīlēs peldējās kāda cita doma – Vilhelmīnes zvans.

Telefons sāka zvanīt ap divpadsmitiem, un man radās iespēja to nolikt tikai ap vieniem, jo veselās stundas garumā man bija jāklausa Vilhelmīnes atvairošanās par viņas uzvedību, kam sekoja arī piebilde par to, ka es jau esmu liela meitene, kurai jāaptver tas, ka arī pieaugušajiem var būt problēmas, kuras ietekmē viņu garastāvokli. Kad es viņai jautāju, kas tās par problēmām, viņa atbildēja, ka tās ir “pieaugušo ienākumu problēmas”, kas nozīmē, ka viņai atkal bija radušies sarežģījumi ar nelegālo naudas atmazgāšanu. Patiesībā es pat biju priecīga tajā brīdī, kad viņa nolika klausuli, beigdama melot par to, cik ļoti mēs visi viņai rūpam, un ka nauda viņai neko nenozīmē, jo es uzskatu, ka ģimeniskās attiecības ir daudz svarīgākas par visiem pasaules miljoniem kopā.

Es ļoti noskumu, jo būtībā Vilhelmīnes zvans nozīmēja to, ka viņa bija gatava izbojāt visu Ziemassvētku vakaru, izpostīt ģimenes svētkus, apbēdināt visus ģimenes locekļus tikai tādēļ, ka nespēja iegrozīt savas negatīvās emocijas. Viņa ar Andreju parasti izturējās jauki, bet šis vakars, manuprāt, parādīja to, cik ļoti viņiem rūp viņu miljoni un to, cik patiesībā viņi uzvedas egocentriski, nevaldot pār savām emocijām, un arī to, ka viņi savus naudas kalnus ir gatavi iemainīt pret Ziemassvētkiem, kas jāpavada kopā ar ģimeni. Tomēr es izlikos, ka viss ir kārtībā, pieņēmu viņas atvairošanos un nosūtīju viņai un Andrejam paredzētās dāvanas pa pastu, jo es nevēlējos darīt to pašu, ko vakar bija izdarījuši viņi – sabojāt ģimenes labo noskaņojumu.

Turpretim Esmeraldas un Herolda zvans mani iepriecināja daudz vairāk. Patiesību sakot, man vienmēr ir patikuši daudz vairāk tieši šie vecvecāki, jo viņi nekad nav uzspēlējuši savu sirsnību, viņu laipnība un mīlestība vienmēr ir nākusi no sirds. Viņu zvans apliecināja to, ka viņi patiešām pārdzīvo notikušo, atšķirībā no otriem vecvecākiem, kuri izliksies sērojam līdz nākamajiem izlēcieniem, kuri periodiski atkārtojas. Šiem vecvecākiem manis sarūpētās dāvanas man patiešām bija prieks aizsūtīt, tas nebija kā ar otriem vecvecākiem, kuriem dāvanas centos nosūtīt pēc iespējas ātrāk, lai tikai atbrīvotos no visa, kas man atgādina par viņiem.

Iespējams, tā ir nauda un slava, kas sabojā cilvēkus, jo, visticamāk, Vilhelmīne kādreiz nebija tāda, citādi Andrejs diezgan ātri viņu būtu pametis, un otrādi. Varbūt, ka viņi, viens ar otru mijiedarbojoties, noslīcināja savu dvēseli naudas kalnos, kas jaunībā viņiem nebija vajadzīgi. Viņi palika auksti un uzspēlēti laipni tikai dzīves otrajā pusē, un mani biedē tas, ka ar mani varētu notikt tieši tas pats.

Mana laime pēkšņi varētu kļūt par mākoņiem, nesasniedzamajiem mākoņiem, respektīvi, slavas un naudas, ko, iespējams, man nekad neizdosies iegūt. Iespējams, es, traucoties pēc savām iedomām, varētu pazaudēt to, kas man patiesi ir svarīgs – mana ģimene.

Naudas kalnus var aizpūst vienā mirklī, slavu var pazaudēt vēl pirms esi paspējis pamirkšķināt acis, bet svarīgāko, cilvēkus, kas ikdienu ir apkārt un to vērtība nav vērtējama miljardos, zaudēt nevar. Tos var sabiedēt varaskāras acis vai nobiedēt

paniskā vēlme iegūt visu, bet patiesi tuvie cilvēki, pat tad, ja viņi būs nobijušies, spēs piedot. Viņi nekad nezudīs. Viņi vienmēr paliks atmiņā, tāpēc es uzskatu, ka nav jēgas krāt tūkstošiem banknošu, ja var sakāt to, kas nekad nezudīs. Jo vairāk mēs tērēsim laiku uz nejēdzīgām, tukšām lietām, jo mazāk laika mums būs sakrāt pozitīvās emocijas, atmiņas, smaidus, smieklus, prieka asaras. Var pienākt diena, kad tuvākais var aiziet, pirms es esmu sakrājusi bagātību, ko nevēlos tam ļaut ņemt līdzī kapā, un tad mana sirds varētu salūzt, miljardi izkūpēt, slava – pagaist, un es attaptos plika kā baznīcas žurka bez nekā, ar ko sasildīt dvēseli, kļūstot pa vējainu stacijas tuneli. Tad asaras vairs neko nelīdzētu. Tās sasaltu kopā ar manu dvēseli.

Te ir arī atbilde, kāpēc visi mani radi tik ļoti emocionāli uzvēra katru Vilhelmīnes piezīmi, katru Andreja vārdu, jo katra šāda skaņa no viņu mutes ir kā dūriens paribē. Viņi ir sasaluši, un cenšas tādus padarīt arī pārējos. Viņi to dara neapzināti. Viņu ļaunums ir slēpts aiz dežūrsmaida, un retumis, piemēram, vakar, izspraucas laukā. Mūsu asaras bija pazīme tam, ka mēs vēl aizvien esam spējīgi just, ka mēs esam dzīvi. Mēs esam raduši mīlēt, ne ienīst. Tā mani uzaudzināja Esmeralda. Viņa man iemācīja, ka dāvanas svētkos nav galvenais, ka svarīgāks ir laiks, ko mēs pavadām kopā, un jāatzīst, ka līdz pat vakar vakaram es nebiju tā īsti līdz galam aptvērusi šo vārdu nozīmi. Tomēr es esmu priecīga, ka to aptveru šodien, nevis dienā, kad tas būtu jau par vēlu, kad kāds, kurš man nozīmē vairāk par visiem pasaules dārgakmeņiem kopā, mani pamestu. Man patiešām ir liels

prieks par to, ko ģimene man ir likusi iegaumēt – mīli, un citi mīlēs arī tevi.

Protams, tādi cilvēki kā Vilhelmīne un Andrejs nekad nevarētu tā pa īstam kādu iemīlēt, taču, ja viņi mēģinātu saprast šo teicienu, tad varbūt viņi varētu citus iemācīties kaut nedaudz cienīt.

Vai zināt, kādēļ es mīlu Sātānu vairāk kā Zārku? Varbūt tādēļ, ka Sātans nekad nepazūd, un man viņš nav jāiet meklēt, varbūt tādēļ, ka es Sātanam varēju izvēlēties vārdu, varbūt tādēļ, ka viņš ir pūkaināks kā Zārks, bet tas lielākoties ir tādēļ, ka Sātans nekad nedarītu pāri Zārkam. Zārks vakar sakoda Sātānu, bet kaķis necentās sevi aizstāvēt. Viņš mācēja pieņemt notikušo. Man vecāki mācīja no sirds mīlēt ienaidnieku, bet es uzskatu, ka ļaunais nav jāmīl, ar to ir vienkārši jāiemācās sadzīvot. To mīlot, mēs sev nodarīsim pāri, gluži kā tad, ja ar to centīsimies cīnīties. Mēs esam iemācījušies pieņemt ledus skulptūras kā mākslas veidu, iemācījušies dzelzi pieņemt kā praktiski pielietojamu metālu, un es Vilhelmīni esmu iemācījusies pieņemt kā savu omi, bez kuras nebūtu arī es. Tas ir grūti, bet ir jāiemācās darīt to, kas ir labi, ne to, kas būtu vieglāk.

Turklāt zārkos tiek ielikti cilvēki pret savu gribu, jo neviens negrib mirt, pat tie, kas izdara pašnāvības, patiesībā negrib mirt, viņi grib tikai aizbēgt no problēmām. Bet viņi neiedomājas par to, ka, tiklīdz viņus ir aprijis zārks, viņi vairs nekad ārā netiks. Un tad viņus sagaidīs Sātans. Sātans pieņem visus, kurus nav pieņēmis Dievs, būtībā viņš ir žēlīgs, jo viņš ir gatavs pieņemt ikvienu dzīves pabērnu, kurš ir nogājis no pareizā ceļa. Viņš, atšķirībā no zārka, neko nepiespiež. Varbūt arī Sātans kādreiz ir bijis labs, tikai, velkot lozi, kurš uzņems labos, kurš sliktos, Sātans ir izvilcis sliktos, un līdz ar šo lozi viņš ir iemācījis to, ko brīžam pat neprot Dievs – pieņemt ikvienu. Pieņemt visu. Sadzīvot. Samierināties. Dievs tika apēsts, jo viņš nebija spējīgs visiem piedot.

Un tad rodas jautājums – vai mēs esam gatavi samierināties ar to, ka, lai nezaudētu tuvākos, mums ir tiem jāatver savas dvēseles durvis?

Mēs nedrīkstam šo jautājumu iesaldēt kaut kur starp smadzeņu pelēko un balto vielu, mums tas ir jāpārvērš vārdos, un šī doma, šie vārdi, ir jāpārvērš darbos.

TIKŠANĀS AR ZANI GRĒVIŅU

Bibliotekāre Sarmīte Balabāne

10. februārī Zanes Grēviņas fani sagaidīja bloga un grāmatas „Našķoties” autori Cēsu Valsts ģimnāzijā.

Zane pastāstīja par influenceru un blogeru pasauli internetā. Tikšanās laikā centāmies noskaidrot, kā iespējams tik lielā konkurencē saglabāt popularitāti. Viņas grāmata 2019. gadā bija vispopulārākā Jāņa Rozes un Valters un Rapa grāmatu tīklos, viņas blogam ir apmēram 34000 sekotāji. Jaunieši neslēpa, ka viņus apbur Zanes vienkāršība, patiesums, spēja runāt ar savējiem viņu valodā. Daudz palīdzot amizantais suņuks Susuriņš.

No sarunas lasītavā pie pīrāgiem, kuri bija gatavoti pēc Zanes receptēm, sapratām, ka viņai ir plašas zināšanas ēdienu gatavošanas tradīcijās, produktu lietojumā un radošums jaunu recepšu radīšanā, apzināti neietekmējoties no konkurentiem. Par to darbību viņa uzzinot no „dakšiņu komandas” – saviem interneta draugiem.

Novēlam Zanei jaunus projektus! Lai viņas faniem ir ko mācīties un iedrošināties pašiemradīt ko interesantu un nezaudēt darba spar, un nenobīties no konkurences!

„MĀJIŅA UZ VISTAS KĀJAS”

Musorkska cikla „Izstādes gleznas” skaņdarba klausīšanās

Skolotāja Ilga Šķendere

Evelīna Bikiņa 8.a

Marta Kristiāna Antonova 8.b

Linda Zārdiņa 8.a

Santa Smiltiņa 8.a

Kārlis Driba 8.b

PORTRETS

Vizuālās mākslas skolotāja Emma Rass

Tīna Deina Kukurīte

STĀSTA RAKSTĪŠANA

Skolotāja Ina Gaiķe

Kristīna Vinogradova 12.b

Izvēlēties

Kādu dienu es pamodos agrāk nekā parasti. Nezinot, ko iesākt, es izlēmu doties rīta pastaigā. Jau sen to vēlējos uzsākt, taču vienmēr pietrūka motivācijas celties agrāk. Pilsēta bija mierīga un klusa. Vienīgā kustība notika augstajos koku zaros. Tie bija putni, un es tos visu ceļu vēroju.

Un tad tas notika. Uz lielākā pilsētas krustojuma gājēju pārejas. Sapņaini skatoties debesīs, es nepamanīju zilo BMW, kas traucās pāri krustojumam uz vismaz 90 km/h. Šķiet, ka vadītājs steigā arī mani nepamanīja. Bet viss notika diezgan veiksmīgi, proti, dzīva paliku, taču ratiņkrēslā uz mūžu.

Vai man to vajadzēja tieši todien? Tā vietā, lai pagulētu vēl vienu papildus stundiņu, izlemt iet pastaigā? Tikai tāpēc, lai pārvarētu sevi? Atbilžu uz šiem jautājumiem man nav, lāču zīnu es vienu- pastaigās es vairs neiešu.

I

Saivis Bartuševics 12.bl

Kāda jēga?

Kādu dienu izdomāju nolikt tiesības. Devos uz tuvāko autoskolu, lai tur pavadītu visu vasaru un lai tiktu pie papīriem.

Un tad tas notika, nepagāja pat trīs mēneši, un papīri bija man rokās.

Vai to man vajadzēja? Braukt tāpat nemāku...

Klāvs Malcenieks 12.b 2

Sapņu lidojuma

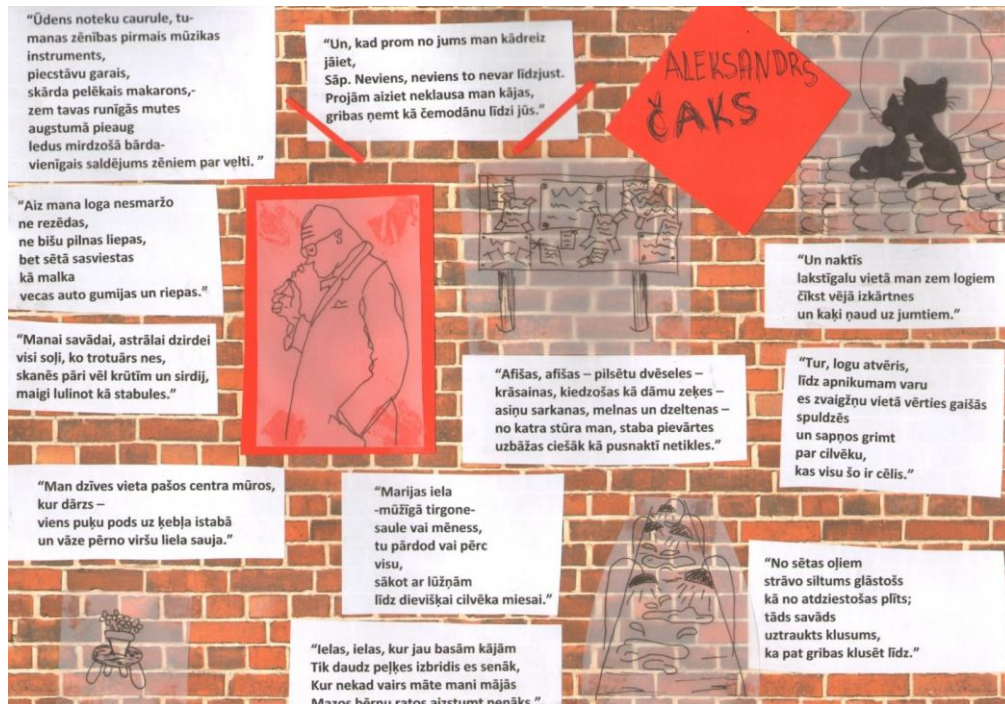
Pavisam nejauši es šodien aizgulējos un gandrīz nokavēju pirmo stundu. Man nenoskanēja modinātājs. Ja nejaušības pēc manā dārzā nebūtu nolaidies izpletņlēcējs, kas lēca no sava dirižabļa, es nebūtu pamodies.

Es nezināju, ka viņš bija no Igaunijas rietumiem, kas likās nedaudz dīvaini, jo viņš bija krietni novirzījies no sava ieņemtā kursa. Taču pēc pāris sekundēm viņš jau devās prom, nepavisam neuztraukdamies par savu dirižabli. Arī es nepievērsu tam uzmanību, aizmirsu par notikušo un devos uz skolu, jo nevēlējos nokavēt stundu sākumu. Manā priekšā tieši pirms autobusa pieturas iznāca trīs mērkaķi, katrs ar 3 kājām. Tie viens pēc otra mani aplūkoja, bet tad palaida mani garām. Tajā brīdī tas šķita pavisam normāli.

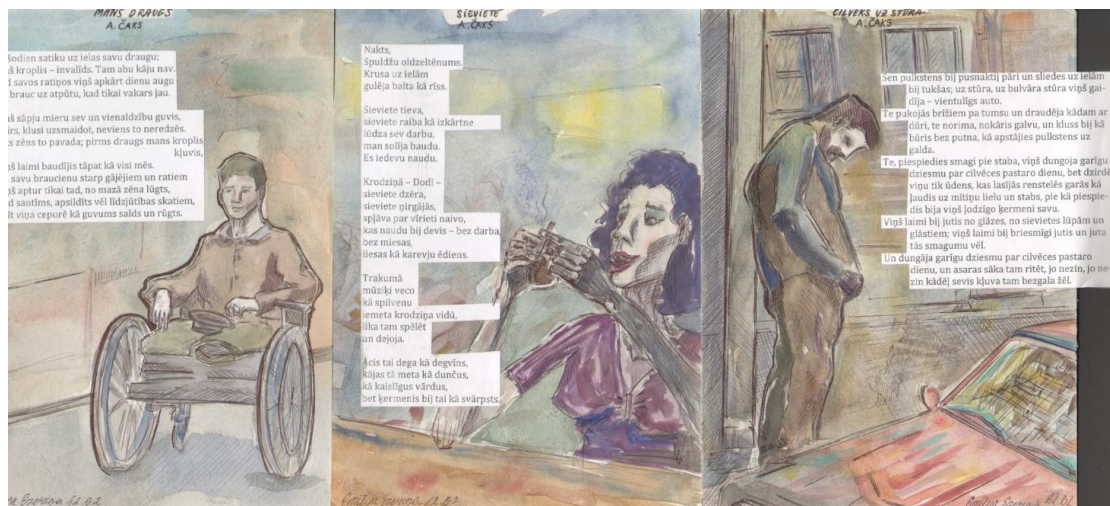
Varbūt es tiešām satiku Igauniju izpletņlēcēju un redzēju trīs mērkaķus savā ceļā uz skolu, bet varbūt paspēju to visu nosapņot laikā, kamēr kavēju krievu valodu.

LASĀM ALEKSANDRA ČAKA DZEJU

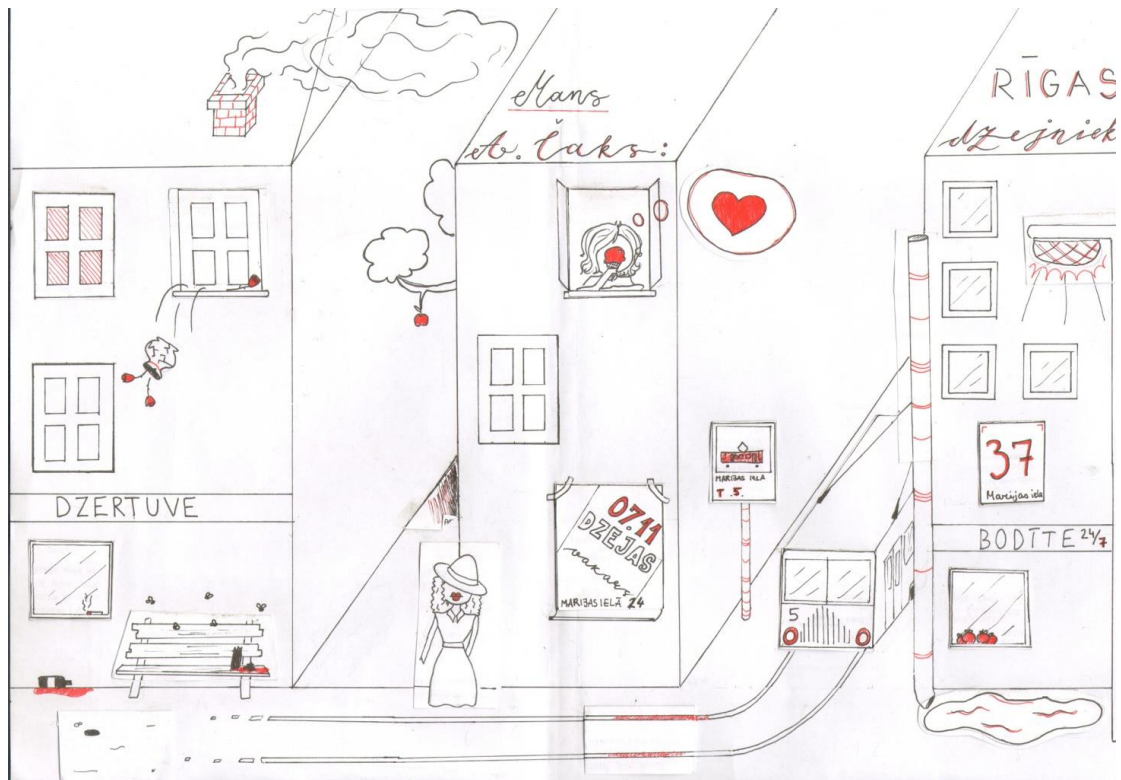
Skolotāja Ina Gaiķe

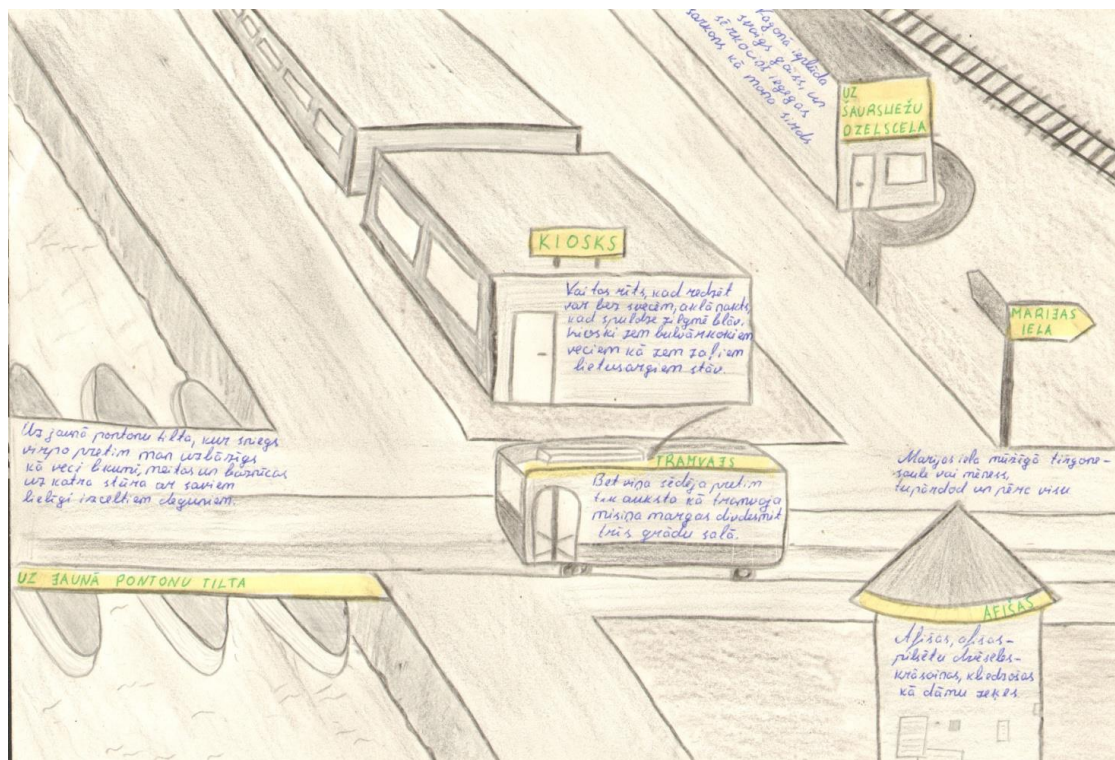
Arta Jonāse 12.b2

Emīlija Ezeriņa 12.b2

Kristīna Vinogradova 12.b1

Reinis Matīss Upens 12.b2

PROJEKTS - SKANDARBA RADĪŠANA

SKANDARBS

MATĪSS ZAĻAISKAL

$\text{♩} = 65$

The musical score is written for piano in 3/4 time, with a tempo of 65 beats per minute. It begins with a piano introduction (p) and a main section (mp) with a dynamic change to mf. The score is written for piano and includes a copyright notice for 2020.

5

9

13

17

© 2020 Matīss Zaļaiskalns All Rights Reserved

21

25

29

33

37

41

45

49

53

57

The musical score consists of five systems of piano notation, measures 41 through 57. The key signature is D major (two sharps) and the time signature is 4/4. The right hand (treble clef) plays dense chords and melodic lines, while the left hand (bass clef) plays a rhythmic pattern of eighth and sixteenth notes. Dynamics include *ff*, *mf*, *mp*, and *f*. The left hand has a repeating rhythmic motif marked with 'Red.' and asterisks.

© 2020 Matīss Zālāiskalns All Rights Reserved

61

65

68

73

77

Matīss Zaļaiskalns 8.b

Cēsu Valsts ģināzijas 8.bklaseses skolnieka

Matīsa Zaļaiskalns skaņdarba

Recenzija

Vispirms, prieks, ka ir jaunieši, kas vēlas savas emocijas izteikt mūzikā.

Matīsa radītais klavieru skaņdarbs skan vareni ar izteiktu basa līniju. Basam emocionāli pievienojas skaņdarba melodija, kas savijas vairākās balsīs. Ievads samērā dramatisks, spēcīgs. Melodija plūstoša, plašiem akordiem.

Kulminācijā skan vērienīga melodija plašā diapazonā. Gan melodija, gan pavadījums skan vienā ritmā, akordos. Vēlāk tēmu pārņem kreisā roka, un tad turpina labā.

Skaņdarba izskaņā melodija skan arpēdžijās, kas noved līdz pašam dinamiskajam noslēgumam.

Ieteikums jaunajam komponistam – vairāk klausīties melodiju, lai pavadījums to nenomāc.

Lai veicas!

Mūzikas skolotāja **Ilga Šķendere**

Par Matīsa Zaļaiskalna skaņdarbu "Skaņdarbs" Lai par kādu darbu izdarītu pēc iespējas precīzāku vērtējumu, būtu jāzin šī darba virsuzdevums jeb iecere, ar ko salīdzināt gala rezultātu. Šādas iespējas šoreiz nav, tāpēc vērtēts tiks tikai nošu materiāls. Mūsu priekšā ir lēns klavierdarbs, kas varētu būt noktirne vai, piemēram, atmiņas. Tas veidots, izmantojot visai tradicionālu harmoniju. Priecē autora izvēlēta mūzikas līnijas attīstība, materiālam pamazām kļūstot sarežģītākam un faktūrai - virtuozākai. Tāpat parliecina arī reprīzes izmantošana skaņdarba beigās. Domāju, ka autoram izvirzītais uzdevums veikts labi (7) vai pat teicami (8), tomēr nākamo skaņdarbu gribētos redzēt ātrāka tempa un dzīves priecīgāku

ZĪMĒJUMS UZ GRĀMATAS APVĀKOJUMA

Tatiana Boytsova 9.b

IMPRESIONISMA STUDIJAS

Skolotāji Eero Rass un Emma Rass

Katrīna Valdmane

IZSTĀDE
CĒSU VALSTS ĢIMNĀZIJAS 2.STĀVĀ
IMPRESIONISMA STUDIJAS

CVĢ
9., 10., 11., 12. KLASES
2019./2020.

iiiiiii

iiiiiii

iiii

iiiiiii

iiiiii

|||||||

Arnolds Zeitmanis, Jānis Kļaviņš

iiiiiii

Unda Žurevska, Beāte Virskule 11.a

iiiiiii

Nika Kasņikovska 11.b2

Viktorija Aleksejeva, Diāna Namniece 11.b1

Estere Aploka